

ที่รัก... จงถอย ไปเสีย!

退退退下 2

ปู้ดิงหลวหลี่ 布丁琉璃 เขียน
เบ๊นั๊นคธาซ แปะ

คำนำ

จากองค์หญิงใหญ่ที่ใช้ชีวิตอย่างสุขกายสบายใจ สวมใส่อาภรณ์
ชั้นดี เสวยอาหารชั้นเลิศ สู้หมากตายที่ถูกส่งมาเป็นคนเชื่อมสัมพันธ์
แต่งเข้าสำนักบุรพา

เชียวฉางหญิงที่กลายเป็นธูหยินผู้บัญชาการสำนักบุรพา เป็นดั่ง
แมวน้อยในฝูงตัวประหลาดที่โหดเหี้ยมเลือดเย็น การที่นางจะมีชีวิตรอด
มาได้ในแต่ละวันนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย ยิ่งจำฝูงสุนัขล่าเนื้ออย่างเส้นเสวียน
ที่คอยจับตาดูนางพลางเลียริมฝีปากราวกับกำลังจ้องเขมือบนางเข้าไป
ทั้งตัวผู้นั้น ยิ่งรับมืออย่างไม่ง่ายเลยทีเดียว

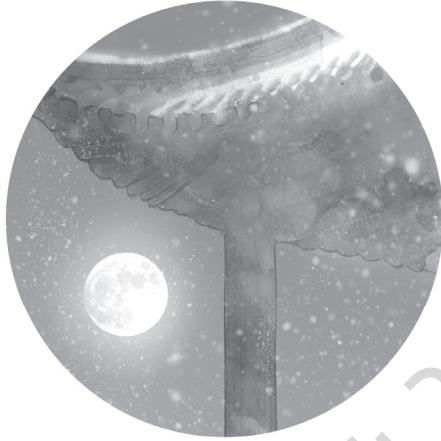
ทว่าหลังจากวันที่เส้นเสวียนได้จุมพิตเชียวฉางหญิง ความรู้สึกในใจ
ของนางก็แปรเปลี่ยนไปที่ละเล็กละน้อย ก่อตัวขึ้นเป็นความรัก เชียวฉางหญิง
ตัดสินใจแน่วแน่แล้วว่าต่อจากนี้ไปนางจะยืนอยู่เคียงข้างเขา

ยังมีเรื่องศึกระหว่างสำนักบุรพาและองค์รัชชี่เสื่อแพรที่ใกล้เข้ามา
ทุกที การเดิมพันครั้งสุดท้ายกำลังจะตัดสินผลแพ้ชนะ!

เรื่องราวความรักของแมวน้อยเชียวฉางหญิงกับสุนัขล่าเนื้อเส้นเสวียน
จะเป็นอย่างไร ทั้งสองจะพัฒนาความสัมพันธ์ แจกความหวานให้เหล่าสหาย
นักอ่านมหาศาลเพียงใด ขอเชิญทุกท่านร่วมรับความหวานละมุนลิ้นและ
รสความเข้มข้นของการต่อสู้ได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

เชยวฉางหนิงวางตะเกียบงาข้างลง คิดอย่างค่อนข้างแปลกใจว่า
พ่อครัวเพียงทำน้ำแกงเสียไปซามหนึ่ง เหตุใดเส้นเสวียนจึงมีท่าที่ตอบสนอง
ใหญ่โตเช่นนั้น

กำลังคิดอยู่ฟางอู๋จิ่งก็รับชามน้ำแกงด้วยสองมืออย่างนอบน้อม
มองน้ำแกงสีขาวนมที่ยังมีไอร้อนอยู่แล้วพูดว่า "ได้ทำผู้บัญชาการ นี่มัน
น้ำแกงที่ท่านเคี้ยวด้วยมือตนเองเมื่อเช้า..."

เส้นเสวียนซ่อนสายตาเรียบเฉยขึ้นมอง ฟางอู๋จิ่งเข้าใจว่าตนเอง
ปากมากแล้วจึงเงียบเสียงทันที ยกชามน้ำแกงเดินออกไปข้างนอก

"ช้าก่อน!" พอเชยวฉางหนิงรู้ว่าป็นน้ำแกงที่เส้นเสวียนเคี้ยวด้วย
มือตนเองนางก็ใจเต๋นแรง รีบลุกขึ้นเอ่ยว่า "เอากลับมา ข้าจะดื่ม!"

•

แนะนำตัวละคร

- * เหลียงไ้วหรง ฮองเฮา บุตรสาวของเจ้าเมืองหนานหยาง
หลานสาวไทเฮา อายุน้อยแต่วรยุทธ์ล้ำเลิศ จิตใจ
กล้าหาญ
- * เยวี่ยเหยา หัวหน้าองค์กรเสื้อแพรแห่งกองปราบฝ่ายเหนือ
เติบโตมาพร้อมเชี่ยวชาญหนึ่ง ความสามารถ
และวรยุทธ์ไม่ธรรมดา
- * อวี่อวี่นซิง หัวหน้าองค์กรเสื้อแพรแห่งกองปราบฝ่ายใต้
ความสามารถนั้นมีพร้อม รูปโฉมสง่างาม
- * จิ้งอ๋อง องค์ชายรอง เกิดจากฮ่วยผิน เป็นคนฉลาด
มีเมตตาธรรม สิ้นพระชนม์ก่อนถูกแต่งตั้งเป็น
องค์รัชทายาท
- * อวี่ไคว นางกำนัลอาวุโส คนสนิทของเหลียงไทเฮา
เป็นคนขยันที่ทำงานเก่งผู้หนึ่ง

31

พอเชียวฉางหนึ่งเห็นหลังจากบังตามีเงาร่างคนตะคุ่มๆ ก็สะดุ้งตกใจส่งเสียงร้องเบาๆ ออกมา ถอยหลังไปหลายก้าวจนหลังชนกับบานประตูดังตึง

ไม่ช้านางก็รู้แล้วว่าคนที่ยืนอยู่หลังฉากบังตาคือผู้ใด ผู้ที่มาปรากฏตัวที่นี่ยามค่ำคืนได้มีเพียงเส้นเสวียนเท่านั้น

นางหน้าร้อนผ่าว ความมั่งงอกความตกใจไล่หายไปแปดเก้าส่วน จากนั้นนางก็ยกมือขึ้นปิดตาตามสัญชาตญาณ ผ่านไปครู่หนึ่งก็ทนไม่ไหวแหวกง่ามนิ้วออกดูเล็กน้อยพลางคิดอย่างงงวย *นี่คือเส้นเสวียน... ยืนถ่ายเบาหรือ*

เส้นเสวียนหลังจากบังตา รู้ตัวตั้งแต่ตอนที่เชียวฉางหนึ่งเข้ามาแล้วตอนนี้ถูกเห็นยามถ่ายเบาก็ไม่ได้ร้อนรนใจหรือคาดไม่ถึง ยังคงผูกเสื้อผ้าวางอย่างสงบนิ่ง หันใบหน้าด้านข้างที่หล่อเหลาสมบุรุษแบบมาเล็กน้อย

จ้องมองนางผ่านม่านบังตาที่ขมุกขมัวราวม่านหมอก แล้วพูดเสียงแหบพร่าเล็กน้อย "องค์หญิงใหญ่ตื่นบรรทมมาปลดทุกข์กลางดึกเช่นกันหรือ"

บรรยากาศยามนี้ซอบกลอย่างบอกไม่ถูก

เซียวฉางหนิงรู้สึกก่อเหินในทันที ในศีรษะเต็มไปด้วยความสงสัยว่า ชั้นที่ยืนหรือนั่งถ่ายเบากันแน่ เพียงชั่วครู่ก็หมุนตัวพลิกมือดึงประตูเปิด พลังพูดอีกอึกว่า "ข้าจะไปปลดเบาที่หอทิศใต้ มะ...ไม่รบกวนท่านแล้ว!"

เส้นเสวียนจัดชายเสื้อเสร็จแล้วก็คลุ่มเสื้อชั้นนอกหลวมๆ เดินอ้อมออกมาจากหลังฉากบังตา มองเห็นแผ่นหลังของเซียวฉางหนิงเดินแวบออกประตูไปพอดี แต่เพราะนางใจไม่อยู่กับตัว ตอนก้าวออกไปยังเกือบสะดุดธรณีประตูล้มอีกด้วย

คำคืนหนาวเช่นนี้ นางไม่ได้สวมเสื้อคลุมแม้แต่ตัวเดียว

เส้นเสวียนปีบสันจมูก ในดวงตาเหมือนมีความคิดลึกซึ้งบางอย่าง วาดผ่านเป็นระลอกคลื่น ทว่ามีเพียงชั่วพริบตา ไม่ช้าก็กลับมาสงบนิ่ง เขามุมสองมือลงในอ่างล้างมือบนชั้นเข็ดล้าง ล้างสองมือจนสะอาดด้วยสีหน้าสงบนิ่ง จากนั้นก็เปิดประตูก้าวยวๆ ออกไป

เซียวฉางหนิงรีบวิ่งกลับไปห้องด้านข้างของหอทิศใต้จนเป็นเหตุให้ตงซุ่ยที่เข้าเวรกลางคืนตกใจตื่น ตงซุ่ยถือแท่นเทียนพลังขี้ตาเดินมาเปิดประตู พอเห็นว่าเป็นเซียวฉางหนิงก็พูดอย่างตกใจว่า "องค์หญิงใหญ่ เหตุใดจึงเสด็จกลับมาในยามนี้เพคะ"

"ข้าปวดเบา เจ้านอนหลับเถอะ" เซียวฉางหนิงตอบกลับคลุมเครือ แล้ววิ่งไปถ่ายเบาลงถังปลดทุกข์ที่ห้องชั้นใน

ในสมองของนางย้อนคิดถึงภาพเหตุการณ์เมื่อครู่อย่างห้ามไม่อยู่ ความสงสัยตาโถมเข้ามาราวน้ำหลาก ผลักดันให้นางไปแต่ต้องความจริง

บางอย่างที่ไม่มีใครสังเกตเห็น

ลูกกระเดือกที่เห็นรางๆ การกระทำเหมือนการโกนหนวด ท่าทาง ยืนถ่ายเบา...หากบอกว่าหนึ่งครั้งเป็นเรื่องบังเอิญ เช่นนั้นเรื่องน่าสงสัย สามเรื่องที่ย่อยเกิดขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่า ในยามนี้ความลับของเส้นเสวียน ก็ได้ปรากฏให้เห็นแล้ว

เป็นไปได้อย่างยิ่งว่าเขา...จะไม่ใช้ขันที่!

ไม่ๆๆ ข้อสรุปนี้เหลวไหลเกินไปแล้ว! กฎเกณฑ์ในวังหลวงเข้มงวด เช่นนี้ ตอนนั้นเขาตบตาผ่านมาได้อย่างไร หากเขาไม่ใช้ขันที่จริง เช่นนั้น บันทึกของห้องชำระกายกับ 'ของล้ำค่า' ที่ถูกสุนัขกินไปมันคืออะไรกัน

พูดถึง 'ของล้ำค่า' เชี่ยวฉางหนึ่งก็ย้อนคิดถึงรายละเอียดหนึ่งขึ้นมา ทันใด ตอนที่นางสาวภาพต่อเส้นเสวียนว่าทำ 'ของล้ำค่า' ของเขาสูญเสีย การแสดงออกของเส้นเสวียนดูเหมือนจะตกใจมากกว่าเกรี้ยวโกรธ... กล่าวกันว่าทุกส่วนของร่างกายได้รับมาจากบิดามารดา สำหรับขันที่ ทุกคนแล้ว นั่นเป็นสิ่งที่สำคัญยิ่งกว่าชีวิตเสียอีก เส้นเสวียนจะนิ่งเฉย ไม่รู้สิกรู้สาเช่นนั้นได้อย่างไร

เชี่ยวฉางหนึ่งยังคิดยิ่งตกใจ ลูกสาวที่ชนลูกชันทั่วตัวแล้วพูดเสียงเบา ว่า "สวรรค์! เขาคิดจะทำอะไรกันแน่"

ขณะกำลังคิดอยู่ก็เห็นเงาดำเงาหนึ่งวาบผ่านหน้า เชี่ยวฉางหนึ่ง สะดุ้งเพราะไม่ทันตั้งตัว เอ่ยด้วยความตกใจว่า "ผู้ใดกัน!"

"องค์หญิงใหญ่ไม่ต้องตกพระทัยไปเพคะ หม่อมฉันเอง" ตงซู่ย ถูกเชี่ยวฉางหนึ่งทำให้สะดุ้งตกใจเช่นกัน นางยกอย่างสำริดเอาไว้ น้ำในอ่าง เกือบจะเอียงหกออกมา พูดเสียงเบาว่า "หม่อมฉันเห็นองค์หญิงใหญ่ เข้าไปในห้องเนิ่นนานก็ยังไม่เสด็จออกมา เป็นห่วงว่าท่านจะรู้สึกไม่สบายตัว!"

ตงซุ่ยพูดพลางวางอ่างสำริดลง จากนั้นคุกเข่าลงบนพื้นจัดเสื้อผ้าให้เชียวฉางหนึ่ง ตอนนางแตะถุ้มมือของเชียวฉางหนึ่งโดยไม่ระวังก็ตกใจพลางเอ่ยว่า "องค์หญิงใหญ่ เหตุใดพระหัตถ์จึงเย็นเช่นนั้น ต้องลมเย็นจนประชวรแล้วหรือเพคะ"

ตอนนี้เองเชียวฉางหนึ่งจึงรู้สึกว่ปลายนิ้วของตนเองเย็นจนแทบชาแล้ว นางถุ้มมือที่แข็งเย็น พนมร่อนใส่เสื้ออกหนึ่งแล้วกระชับเสื้อเย็นขึ้น จากนั้นก็ส่ายหน้าพลางเอ่ยว่า "ไม่เป็นไร คงเพราะตอนเดินมาลมแรงอยู่บ้าง"

ตงซุ่ยไม่ได้สงสัยคำตอบนี้ จึงรีบพูดว่า "หม่อมฉันจะไปหยิบเสื้อคลุมขนจิ้งจอกสีน้ำตาลอ่อนปักดินทองตัวนั้นมาให้พะคะ"

เชียวฉางหนึ่งพยักหน้าอย่างใจไม่อยู่กับตัว มือจับโต๊ะกลมแล้วนั่งลงอย่างเชื่องช้า นางเอาปลายนิ้วเย็นเฉียบจุ่มลงในอ่างน้ำอุ่นร้อน นิ่งอยู่ครู่ใหญ่ แม้แต่ชายแขนเสื้อเปียกน้ำก็ยังไม่รู้สึกตัว

ตงซุ่ยหยิบเสื้อคลุมมาคลุมให้เชียวฉางหนึ่งอย่างรวดเร็ว จากนั้นจึงจุดโคมแก้วดวงหนึ่ง ถือโคมส่งเชียวฉางหนึ่งไปยังห้องนอนฝั่งตรงข้าม

ทว่าผู้ใดจะรู้ เพิ่งเปิดประตูก็เห็นเงาร่างสูงโปร่งร่างหนึ่งยืนอยู่ตรงระเบียงทางเดินที่มีแสงสลัว

เชียวฉางหนึ่งตกใจอีกครั้ง พอจ้องมองไปก็เห็นว่าเป็นเส้นเสียน

เขายืนอยู่ตรงนั้น แสงเทียนอ่อนจางส่องไปบนหน้าด้านข้างของเขา เพิ่มขึ้นความอบอุ่นให้แก่ใบหน้าที่ยืนชาเคร่งขรึมเกินไปของเขา มีเพียงดวงตาเรียวยาวเฉียบคมคู่หนึ่งดังแว่ล็กไร้กันบั้ง ดูมืดดำคาดเดาไม่ได้ เขาสวมเสื้อชั้นในตัวบางแล้วคลุมทับด้วยเสื้อคลุมสีดำแขนกว้าง สยายผมยาวครึ่งศักระ รวากับเทพผู้กำเนิดจากราตรีอันมืดมิด สูงส่งสง่างาม

ท่ามกลางแววตาซับซ้อนของเซียวฉางหนิง เส้นเสวียนเดินเข้ามาอย่างช้าๆ แล้วเอ่ยกับตงซุ่ยที่โค้งตัวยืนอยู่ด้านข้าง "เจ้าออกไปก่อน"

ตงซุ่ยถามไถ่เซียวฉางหนิงทางสายตา

เซียวฉางหนิงสงบสติ พูดเสียงเบาว่า "เจ้าออกไปก่อนเถอะ ข้ามีผู้บัญชาการเส้นคอยดูแลแล้ว"

ผู้เป็นนายพูดแล้ว ตงซุ่ยจึงเอ่ยรับคำ จากนั้นก็ยื่นคอมแก้วให้เซียวฉางหนิง ส่วนตนเองย่อค่านับถอยออกไป

เส้นเสวียนยืนนิ่งตรงหน้าเซียวฉางหนิง แววตาลึกล้ำ ร่างสูงใหญ่ บดบังแสงรากับปูเมฆลอยมาปกคลุมตัวนางไว้ทั้งร่าง

เซียวฉางหนิงจ้องไปที่เขาอย่างนิ่งๆ ปอยผมที่ตกอยู่ข้างจอมผมปลิวขึ้นลงไปตามลมฤดูหนาว นางเพียงส่งเสียงเรียก "เส้นเสวียน..." จากนั้นก็ชะงักคำพูด เหมือนกับกำลังสงสัย ลังเล และผสานกับอารมณ์ที่อธิบายได้ไม่ชัดเจนมากมาย

เส้นเสวียนรับคำสั่งเสียงหนึ่งแล้วยื่นมือออกไปรับคอมมาจากมือของเซียวฉางหนิงอย่างเป็นธรรมชาติ หลังกล่าวเสียงขรึมกับนางว่า "กลับห้อง" ก็หมุนตัวออกเดินนำทางให้เซียวฉางหนิง

แสงคอมยึดเงาร่างของเขาให้ยาวขึ้น เส้นเสวียนเห็นเซียวฉางหนิงยังคงยืนอยู่ที่เดิม จึงหันหน้าไปกล่าวว่า "องค์หญิงใหญ่พระวรกายอ่อนแอ ยืนอยู่กลางสายลมค่าคื่นเช่นนี้ ระวังจะต้องลมเย็นจนประชวร"

ทั้งสองคนไม่มีผู้ใดพูดเปิดเผยความลับในใจ รวากับฉากเหตุการณ์ที่นางเห็นเมื่อครู่เป็นเพียงความฝัน

เซียวฉางหนิงเดินไปข้างหน้าภายใต้เงาของเส้นเสวียน จ้องมองแผ่นหลังกว้างยืดยาวตรงของเขา ความหนาวเย็นบนร่างคลายไปไม่น้อย

ราวกับทุกที่ที่เขาอยู่แม้แต่ลมหนาวยังถูกปิดกั้นไว้

ตอนที่ไปถึงประตูห้องนอน เขียวฉางหนิงหยุดชะงักทันใด แล้วเรียกอีกครั้ง "เส้นเสวียน!"

เส้นเสวียนยังคงอยู่ในท่าถือคอมพร้อมเอื้อมมือไปเปิดประตู เขาเอียงตัวหันหน้ามา แสงไฟกระทบบนใบหน้าสง่างามของเขา ครึ่งซีกสว่างครึ่งซีกมืด

เขียวฉางหนิงคลุมตัวด้วยเสื้อคลุมขนจิ้งจอกสีน้ำตาลอ่อน ปลายหางงดงามซ่อนอยู่ในขนนุ่ม ผมดำขลับสยายลงมาถึงเอว ความขาวอ่อนนุ่มกับความดำมืดอย่างยิ่งผสานเป็นความงามพร่างพราย งดงามอย่างมาก นางมองเขา ในดวงตาราวกับเปี่ยมไปด้วยพลังเหมือนนกปีกก่อนอีกครั้ง เอ่ยถามอย่างจริงจังว่า "เส้นเสวียน สัญญาพันธมิตร์ของพวกเรายังมีผลอยู่หรือไม่"

ลมพัดผ่านไปโดยไร้เสียง มีกลิ่นหอมสดชื่นของดอกเหมย แสงคอมอ่อนจางทอดประกายสีส้มลงบนพื้น เส้นเสวียนรู้ว่านางกำลังกังวลเรื่องอะไร จึงหัวเราะออกมาทันใด ตอบว่า "ตราบใดที่องค์หญิงใหญ่ยังไม่ยกเลิกสัญญา สัญญาพันธมิตร์นี้ยังมีผลอยู่ตลอดไป"

หัวใจของเขียวฉางหนิงดั่งโผล่พ้นโคลนตมพุ่งขึ้นเหนือเมฆ นางผ่นลมหายใจยาวหนึ่งเฮือก ก้มตัวย่นหัวเข้า เอ่ยอย่างเหนื่อยล้าเหมือนคนที่ผ่านการเดินทางไกลมา "ดีเหลือเกิน!"

เส้นเสวียนรออยู่ครู่ใหญ่ หลังได้ยินเพียงคำว่า 'ดีเหลือเกิน' ประโยคนี้จากนาง เขาก็ซ่อนตามองนาง พุดอย่างมีความหมายแฝงว่า "องค์หญิงใหญ่ไม่มีเรื่องอื่นจะถามกระหม่อมแล้วหรือ"

"ไม่มีแล้ว" เขียวฉางหนิงแสดงท่าทางผ่อนคลาย เดินหน้าช้าๆ พลัง

เงยหน้าขึ้นมองดวงตาของเส้นเสวียน กล่าวด้วยรอยยิ้มสดใสว่า "เพราะว่า
ข้าได้ยินคำตอบที่ตนเองอยากได้ยินที่สุดแล้ว"

ขอเพียงสัญญาพันธมิตรยังมีผลอยู่ ขอเพียงนางยังยืนเคียงไหล่
อยู่ข้างกายเขาต่อไปได้ เช่นนั้นเขาจะเป็นคนที่หรือจะไม่มีความแตกต่าง
อะไรเล่า ตอนเชียวฉางหนึ่งรู้ถึงความรู้สึกที่ตนเองมีต่อเส้นเสวียน นาง
ก็ได้เตรียมใจกับเรื่องเลวร้ายที่สุดไว้แล้ว ตอนนีถือว่าผลลัพธ์ร้าย
ปะปนกันอย่างละครึ่ง ไม่เลวร้ายกว่านี้แล้ว

เส้นเสวียนไม่เปิดเผย นางก็ไม่ชี้ชัด หลายปีมานี้เส้นเสวียนปิดบัง
มาได้แล้ว ขอเพียงนางไม่พูด ความลับนี้จะจมอยู่ในสายธารแห่งกาลเวลา
ตลอดไป

"ข้าไม่ยกเลิกสัญญาหรอก" เชียวฉางหนึ่งยิ้มอย่างสดใสแล้วพูดว่า
"ไม่มีทางยกเลิกตลอดไป"

เมื่อนางยิ้มขึ้นมาสามารถทำให้แสงไฟทั่วโลกดำมืดไร้แสงสีไปได้
อย่างแท้จริง เส้นเสวียนรู้สึกวุ่นใจของตนเองค่อยๆ หลอมละลาย
มีเพียงความเศร้าและรอยยิ้มของนางที่ยังรักแตกหน่อ เป็นดอกไม้ที่
เป่งบานอย่างช้าๆ

เขาส่งเสียงหัวเราะเบาๆ แล้วยื่นมือไปลูบแก้มเนียนนุ่มของนาง
ไม่มีคำพูดอะไรมากมาย และไม่แสดงท่าทีใดอีก แต่ตอนที่หมุนตัวไป
มุมนปากกลับยกเป็นเส้นโค้งเบาบาง

เมฆหมอกสลายหายไป แสงจันทร์สาดส่องลงมา คำคืนเจียบสงัด
ค่อยๆ ผ่านไปท่ามกลางการเคลื่อนไหวคล้อยของดวงจันทร์

วันต่อมาเชียวฉางหนึ่งไปที่ตำหนักฉือหนึ่งตามที่ตั้งใจ หนึ่งในเพื่อ

ไปเยี่ยมคารวะ สองเพื่อไปพบสองเฮาในอนาคตของเขียวหวานแทนตัวเขา
วันนี้อากาศแจ่มใส เหลียงไทเฮากำลังนั่งชมดอกเหมยอยู่ใน
สวนดอกเหมย

อดีตฮ่องเต้ขึ้นขอบดอกเหมยแดง ดังนั้นจึงปลูกดอกเหมยสีแดงสด
ราวกับโลหิตเป็นร้อยต้นไว้ในสวนดอกเหมยนี้ หากมองจากที่ไกลๆ ราวกับ
แสงอาทิตย์ยามอัสดงกระจายไปทั่ว ชับกับหิมะที่หลงเหลืออยู่ งดงาม
จนน่าตกใจ

เขียวฉางหนิงเพียงมองไปก็เห็นหญิงสาวที่ยืนอยู่ข้างกายเหลียงไทเฮา
นางสวมเสื้อคลุมขนสัตว์สีแดงเพลิง สีแดงสดนั้นโดดเด่นยิ่งกว่า
ดอกเหมยแดงกลางหิมะ ผมดำของนางถูกถักเป็นเปียหยาบยาวระลง
ตรงหน้าอก รูปโฉมงดงาม แต่แววตาเย็นชานิ่งเฉยเกินไป เครื่องขมิ้นไร้ซึ่ง
รอยยิ้ม มีความสุขุมไม่เหมาะสมกับอายุ...นางคงจะเป็นคุณหนูเหลียง
ผู้นั้น

ก่อนมาเขียวฉางหนิงยังนึกภาพว่าคุณหนูเหลียงเป็นอสุรีที่ดูร้าย
อำมหิตเช่นไร ผู้ใดจะรู้ว่าวันนี้เมื่อได้เห็นกับตา นางนับว่าเป็นหญิงงาม
คนหนึ่งเลยทีเดียว

เห็นเขียวฉางหนิงมาหา เหลียงไทเฮาก็มีรอยยิ้มกึ่งจริงกึ่งแสดง
นางนั่งอยู่บนม้าหินที่รองด้วยเบาะนุ่ม พูดยว่า "ยากนักที่ฉางหนิงจะมีใจ
นึกถึง ยังจำได้ว่าต้องกลับมาเยี่ยมข้า"

เขียวฉางหนิงคำนับ ตอบกลับด้วยเสียงอ่อนหวาน "บุญคุณที่ไทเฮา
ทรงอบรมเลี้ยงดู ฉางหนิงไม่มีวันลืมได้ มาเยี่ยมเยียนบ่อยครั้งเป็น
เรื่องสมควรแล้วพะคะ"

"จัดที่นั่ง" เหลียงไทเฮาเอ่ยพลางกวาดตามองเขียวฉางหนิงเงียบๆ

ดวงตาเรียวยาวหรือล่ง พุดจามีน้ำแฉ่ง "นางหนึ่งระยะนี้สีหน้าไม่เลว คิดว่าอยู่สำนักบูรพาคงสงบมันคงดีสินะ ได้ยินว่าเส้นเสวียนระยะนี้รักถนอมเจ้าอย่างยิ่ง คิดว่างานใหญ่ของสกุลเขียวต้องนับวันรอแล้ว"

ได้ฟังแล้วเขียวฉางหนึ่งพลันรู้สึกแค้นเคืองใจคิดว่าจึงจอกเฒ่า!
ความเคลื่อนไหวอันใดล้วนปิดเจ้าไม่ได้เลยจริงๆ!

ในใจเขียวฉางหนึ่งกำลังก่นด่าอยู่ ไทเฮากลับพูดด้วยน้ำเสียงเย็นชาว่า "ทว่าไม่รู้เจ้ายังจำสัญญาที่ให้ไว้กับข้าได้หรือไม่"

เขียวฉางหนึ่งแสดงสีหน้าตื่นตระหนก พุดอย่างเศร้าใจว่า "หม่อมฉันจำได้เสมอ หม่อมฉันเป็นเลือดเนื้อสกุลเขียว ใจยอมมอยู่ฝั่งสกุลเขียวตลอดไป"

"เช่นนั้นก็ดี" เหลียงไทเฮายื่นมือยกถ้วยชาขึ้นมาจิบช้าๆ หนึ่งอีกจากนั้นจึงกวักมือเรียกหญิงสาวชุดแดงที่อยู่ข้างกาย เอ่ยเกริ่นเป็นสัญญาณว่า "จริงดี ข้าขอแนะนำคนผู้หนึ่งให้เจ้ารู้จัก"

เหลียงไยวหรงเข้าใจความหมาย นางเดินหน้าหนึ่งก้าวประทับหมัดพลางกล่าว "หม่อมฉันแซ่เหลียง ชื่อไยวหรง ถวายพระพรองค์หญิงใหญ่ฉางหนึ่งเพคะ"

หญิงสาวตัวเล็กผู้นี้ยามค่านับองค์หญิงใหญ่ไม่ได้ใช้พิธีการเยี่ยงสตรีกลับประทับหมัดค่านับเยี่ยงบุรุษ นับเป็นคนสกุลเหลียงที่ความเย็นชาไหลเวียนในสายเลือด สลกลึกถึงกระดูกอย่างแท้จริง

เขียวฉางหนึ่งรับการค่านับอย่างดี แสร้งทำเป็นถามอย่างใคร่รู้ว่า "น้องสาวผู้นี้รูปโฉมงดงาม ไม่รู้ว่ปากติชอบทำอะไรบ้าง งานฝีมือสตรีหรือเขียนอักษรวาดภาพกัน"

เหลียงไทเฮาหัวเราะออกมา เอ่ยช้าๆ ว่า "สกุลเหลียงเป็นลูกหลาน

ตระกูลแม่ทัพ ไม่จำเป็นต้องฝึกทำงานฝีมือ แต่เรียนรู้ทักษะการเข่นฆ่า"

"ทักษะการเข่นฆ่า...ดีเหลือเกิน!"

เซียวฉางหนิงยังไม่ได้ตอบกลับก็มีเสียงทุ้มต่ำเสียงหนึ่งดังมาจากที่ไกลในทันใด

ทุกคนมองไปก็เห็นเส้นเสวียนสวมชุดหมั่งเผาสีขาวเลื่อมเงินและหมวกขุนนางสีดำอยู่ไม่ไกล ยืนกึ่งยั้งกึ่งไม่ยั้งมอยู่ใต้ประตูดวงเดือน* ของสวนดอกเหมย แวดตาดูดันราวคมดาบแหวกอากาศแทงทะลุมาปักลงบนตัวของเหลียงโยวหรง พุดเสียงเย็นชาว่า "ได้ยินมานานว่าบุตรสาวเจ้าเมืองหนานหยางเชี่ยวชาญการรำกระบี่ บังเอิญว่าคนใต้บัญชาข้ามีหัวหน้าหน่วยคนหนึ่งมีชื่อเสียงชำนานดาบกระบี่ ไม่รู้ว่าคุณหนูเหลียงจะให้เกียรติประลองกับหัวหน้าหน่วยเต๋าดำของข้าได้หรือไม่"

เห็นเส้นเสวียนแล้วสีหน้าของไทเฮาก็ดูน่ากลัวขึ้นหลายส่วน ห้านิ้วกำแน่นโดยไม่รู้ตัว

เส้นเสวียนจงใจทำเป็นมองไม่เห็นไทเฮา เพียงแค่มือขึ้นเบาๆ พุดสั่งการว่า "หลินฮวน มานี่"

* ประตูดวงเดือน คือประตูที่เจาะเป็นรูปวงกลม

32

เหลียงไทเฮาคาดไม่ถึงเลยว่าเส้นเสวียนจะมีอารมณ์เดินมาที่นี้
คือเรียรวาไปหลิวสองข้างหมวดแน่น สะกดไฟโทสะแล้วพูดว่า "เส้นเสวียน
โยวหรงเป็นหลานสาวแท้ๆ ของข้า ให้นางที่เป็นหญิงสูงศักดิ์มาประลองกับ
คนที่ผู้หนึ่ง เสื่อมเสียถึงฐานะข้าเกินไปกระมัง"

"ขอไทเฮาทรงคลายโทสะด้วยพะยะค่ะ กระหม่อมมิได้มีใจคิด
ดูหมิ่น" เส้นเสวียนเดินเหยียบหิมะเข้ามาใกล้ เกิดเสียงเบาๆ รวากับ
เสียงเหยียบกระดูกคนหัก ทำให้ผู้คนตัวสั่นโดยที่ไม่ได้เกิดจากความหนาว
เขาประคบหมัดค่านับ ช่วงเวลาที่สายตาเลื่อนไปหยุดบนตัวเซียวฉางหนึ่ง
แววตาเขาพลันอ่อนโยนลงครู่หนึ่ง จากนั้นก็หันไปเอ่ยเสียงเย็นชากับ
เหลียงไทเฮาว่า "กระหม่อมเพียงอยากรู้ว่าไทเฮาทรงใช้ทักษะการเข่นฆ่า
อบรมเลี้ยงดูหญิงสาวผู้หนึ่งในตระกูลเช่นนี้ ทรงคิดจะสังหารผู้ใดกันแน่"

เหลียงไทเฮากล่าวอันใดไม่ออกไปชั่วขณะ

เหลียงโยวหรงที่นั่งเฝ้ายามตลอดไม่มีความกลัวแม้แต่น้อย นางเดินหน้าหนึ่งก้าวแล้วเอ่ยว่า "ได้ ข้าตอบรับคำขอของผู้บัญชาการเดิน"

"โยวหรง ผู้บัญชาการเดินเพียงล้อเล่นเท่านั้น เจ้าไม่ต้องคิดจริงจัง" เหลียงไทเฮาเดิมทีอยากจะอาศัยหลานสาวมาชมขู่เซียวฉางหนิง แต่คาดไม่ถึงว่าจะถูกเส้นเสียนลวงเกินแทนจึงมีสีหน้าไม่น่าดูนัก พูดเสียงเข้มว่า "ถอยไปก่อน"

"ไทเฮาอย่าได้ทรงกังวลพะยะ ในเมื่อเป็นการประลองแลกเปลี่ยนความรู้ เชื่อว่าผู้บัญชาการเดินย่อมรู้ขอบเขตเหมือนกับหม่อมฉันเช่นกัน" เหลียงโยวหรงไม่ถอยทั้งยังรุก นางถอดเสื้อคลุมด้วยมือข้างเดียว พอผ้าคลุมสีแดงสดตกลงพื้นนางก็ใช้มือกดลงบนด้ามจักรกระบี่ พูดเสียงดังชัดเจนว่า "ได้ยินชื่อเสียงสำนักบูรพามาเนิ่นนาน ขอคำชี้แนะด้วย"

เซียวฉางหนิงทำคางด้วยมือข้างเดียว ฝ้าดูความเปลี่ยนแปลงอย่างเงิบๆ ใจคิดว่าคราวนี้มีละครดีให้ดูแล้ว

ขณะที่บรรยายกาสดึงเคียวพร้อมปะทุได้ทุกเมื่อ หลินฮวนกลับยื่นหน้าซาลาเปาใส่ชื่อไร้พิษภัยออกมาจากข้างหลังเนินไหล่ของเส้นเสียน แล้วพูดอย่างลำบากใจมากว่า "ไม่ประลองกันดีหรือไม่ขอรับ คือว่าข้ากลัวว่าข้าแรงมากเกินไปควบคุมกำลังไม่ดี จะทำให้แม่นางผู้นี้บาดเจ็บได้"

ถูกขันทีตำแหน่งเล็กผู้หนึ่งดูถูก ไทเฮากับเหลียงโยวหรงพลันมีสีหน้าโกรธเกรี้ยวขึ้นมาพร้อมกัน

เหลียงโยวหรงขยับปีกฝนอย่างลำบากตั้งแต่วัยเยาว์ ฝีมือวรยุทธ์ในกลุ่มคนอายุเท่ากันนับว่ามีความโดดเด่นเหนือผู้อื่น ไม่เคยพ่ายแพ้เวลานี้ถูกขันทีตำแหน่งเล็กหน้าตาธรรมดาผู้หนึ่งดูถูกเช่นนั้น ความมุ่งมั่นในใจราวกับเปลวไฟถูกราดด้วยน้ำมัน นางชักกระบี่แล้วพูดว่า "มาสู้กับข้า!"

กระบี่ของเหลียงโยวหรงบางเฉียบราวปิกจักษ์จั้น เย็นเยือกราว น้ำค้างแข็ง ยามชักออกจากฝักเกิดเป็นเสียงดังราวมังกรคำราม ดูแล้ว เป็นกระบี่เลื่องชื่อเล่มหนึ่งที่หาได้ยากบนโลกนี้ นางลงมือ แทะกระบี่ เข้าใส่อีกฝ่ายก่อน หลินฮวนหมุนตัวหลบกระบวนท่าแรกของนาง มือชวากดไปบนดาบใหญ่ข้างเอดด้วยจิตสำนึก จากนั้นเขาเหมือนคิดอะไรได้ จึงถลอกจากแล้วพูดว่า "เจ้าใช้กระบี่ ข้าก็ใช้กระบี่ ไม่เอาเปรียบเจ้า"

หลินฮวนพูดพลางปลดดาบข้างเอด แล้วจึงพลิกมือจับกระบี่ยาว ที่แบกอยู่ข้างหลัง เขาชักกระบี่ออกจากฝัก ประกายกระบี่เย็นเยือกปะทะ กับกระบี่บางของเหลียงโยวหรง เสียดสีกันจนเกิดเป็นประกายไฟ

พลังกระบี่รุนแรงหอบเอาดอกเหมยแดงปลิวพลั่วทั่วฟ้า ทั้งสองปะทะกันแล้วแยกออก ต่างฝ่ายต่างถอยไปสองก้าวแล้วยืนมั่น

เหลียงโยวหรงมองดูกระบี่ที่สั่นระริก ขมวดคิวงามซ้ำๆ หลินฮวนมีสีหน้าตระหนกเล็กน้อยเช่นกัน เอ่ยอย่างตกใจว่า "วิชากระบี่ของเจ้าผู้ใด เป็นผู้ถ่ายทอดให้"

"อย่าพูดมาก!" เหลียงโยวหรงแค้นเสียงสทเบียนชา ปลายนิ้วลูบผ่านคมกระบี่ จากนั้นแต่ะปลายเท้าคราหนึ่ง พุ่งตัววาดกระบี่เข้าหา

หลินฮวนยกกระบี่ขึ้นขวาง ดวงตาที่อ่อนโยนไร้พิศภัยเปลี่ยนเป็นดุจันในพริบตา เห็นชัดว่าจิตสังหารถูกปลุกขึ้นแล้ว เขาใช้มือเดียวถือกระบี่ขวางกระบวนท่าของเหลียงโยวหรงเอาไว้ อีกมือหนึ่งหยิบน้ำตาลกรอบเม็ดหนึ่งใส่เข้าปาก พูดเสียงไม่ชัดเจนว่า "ข้าจะเอาจริงแล้วนะ!"

หลินฮวนในปากอมน้ำตาลกรอบไว้ เหมือนเปลี่ยนเป็นคนละคน เขาไม่หลบเลี่ยงอีก ไม่ชักก็เปลี่ยนจากฝ่ายรับเป็นรุก ออกกระบวนท่าเร็ว

ราวสายฟ้า แม้แต่ประกายกระบี่ยังกลายเป็นเพียงเงา! เหลียงโยวหรง
สีหน้าเปลี่ยนไปเล็กน้อย นางถอยหลังกรูด ไม่สามารถไต่กลับได้แม้สักนิด

เชี่ยวชาญหนึ่งดูจนออกสิ้นขวัญแขวน หากไม่ใช่เพราะสีหน้าของ
เหลียงไทเฮาในยามนี้ไม่น่าดูอย่างยิ่ง นางแทบจะตบมือร้องชมว่าดีมาก
แล้ว!

ใต้ต้นเหมยที่อยู่ไม่ไกลออกไป เส้นเสวียนที่มองดูการต่อสู้อยู่ก็
หรีตา พูดเสียงเข้มว่า "พอแล้ว หลินฮวน"

หลินฮวนได้รับคำสั่งก็กระโดดลอยตัว แล้วฟันกระบี่ลงไปจนกระบี่บาง
ในมือของเหลียงโยวหรงหักคาเอว เมื่อนางสูญเสียอาวุธก็ถอยหลังกรูด
ไปหลายก้าวแล้วยืนมั่น มือขวาที่ถือกระบี่ถูกแรงสั่นสะเทือนจนชา

ลมสงบลง ใบไม้แดงเกลื่อนพื้น เหลียงโยวหรงจ้องมองหลินฮวน
ผ่านไปเนิ่นนานจึงพูดอย่างสงบนิ่งว่า "ข้าแพ้แล้ว"

นางพูดพลางเก็บกระบี่หักบนพื้นขึ้นมา ประทับหมัดเป็นการแสดง
ความเคารพต่อหลินฮวน แล้วถอยกลับไปอยู่ข้างกายเหลียงไทเฮาอย่าง
เงียบๆ ตั้งแต่ต้นจนจบ นางมิได้มีความรู้สึกไม่ยอมแพ้อันใด ทั้งไม่ได้
รู้สึกโกรธ แต่กลับมีความเป็นแม่ทัพหญิงที่จะรักหรือชังก็มีใฝ่ใจอยู่หลายส่วน

เหลียงไทเฮาเด็ดดอกเหมยแดงหลายดอกวางลงในถุงชา แล้วดื่มด้วย
น้ำเดือด เอยด้วยน้ำเสียงไม่เป็นมิตร "เส้นเสวียน เจ้าพอใจหรือยัง"

"คุณหนูเหลียงทำทางดงาม ฝีมือยอดเยี่ยม หากไม่ใช่เพราะอะคมมือ
หลินฮวนคงไม่ชนะเป็นแน่" เส้นเสวียนกล่าวถ้อยคำตามมารยาทอย่าง
เรียบเฉย เหมือนบรรลุลจุดประสงค์แล้ว เขาจึงไม่รั้งอยู่นานอีก ประทับหมัด
พูดว่า "กระหม่อมยังมีงานหลวงรัดตัว ไม่รบกวนความสำราญของไทเฮา
แล้วพะย่ะค่ะ"

"ข้าก่อน" เหลียงไทเฮาเรียกรั้งเส้นเสวียน ในมือถือถ้วยชาพลาง ใ้ฝ่าปาดใบชาที่ลอยอยู่ทิ้งไป เม้มจิบอีกหนึ่งแล้วจึงพูดเสียงเย็นชาว่า "ใช่เพ็งตกจากตำแหน่ง ทุกคนในกรมทหารหมดสิ้นอำนาจตามกัน ผู้บัญชาการเสียนดูเหมือนจะนั่งไม่ติดแล้ว ร้อนใจจะเติมคนในกรมทหาร แต่ข้าต้องชี้แนะเจ้าสักประโยค กรมทหารเกี่ยวพันถึงแผ่นดิน มิใช่ว่าผู้ใด ก็สามารถเข้าไปยุ่งเกี่ยวได้ โดยเฉพาะ..."

เหลียงไทเฮาหรีตาลง ฟันคำออกมาสองพยางค์อย่างแน่นย้ำ "ชั้นที่" ลมหนาวพัดผ่าน กลิ่นหอมอบอวล เส้นเสวียนกดหัวคิ้วลงต่ำ จิกยิ้ม เยาะหยันออกมาอย่างช้าๆ แล้วพูดด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำว่า "เช่นเดียวกัน สำนักบูรพาภิไธยไอรสสวรรค์ แบ่งเบาความกังวลใจให้ผู้เป็นนายเป็นหน้าที่ของกระหม่อม แต่ไทเฮาอย่าทรงลืมนะว่าตำแหน่งนี้ไม่ยุ่งเกี่ยวงานราชการแผ่นดิน"

กล่าวจบเขาก็พูดว่า "ทูลลาพะย่ะค่ะ" ไม่สนใจแววตาดีร้าย ไม่แน่นอนของไทเฮา หมุนตัวเดินจากไปทันที

เซียวฉางหนิงมองส่งแผ่นหลังของเขาหายลับไปในส่วนลึกของ สวนดอกเหมย ความนับถืออย่างไร้ที่มาที่ไปพุ่งขึ้นมาในใจ บุษขุ่นยังคง แข็งกร้าวบารั้ระห่ำเหมือนที่ผ่านมา แต่ผู้อื่นกลับไร้ซึ่งหนทางจัดการเขา

เพลิง

เสียงเครื่องกระเบื้องแตกสร้างความตกใจทำลายความคิดของ เซียวฉางหนิง นางมองไปตามเสียง เห็นเพียงไทเฮาบีบถ้วยชาในมือจนแตก น้ำชาอุ่นร้อนกระจายไปทั่ว รอยน้ำสีเข้มซึมลงบนโต๊ะหิน

"ไทเฮาเพคะ!"

เซียวฉางหนิงแสวงร้องเรียกอย่างตกใจ นางหยิบผ้าจะเช็ดนิ้วให้

ไทเฮา กลับถูกอีกฝ่ายผลักดันออก ไทเฮาขมวดคิ้วเป็นปม มองเซี่ยวฉางหงิง อย่างใช้ความคิดแล้วพูดว่า "ข้ามีเรื่องหนึ่งทีรู้สึกแปลกใจ เจ้าเป็นหมาก ที่ใช้เจรจาสันติของข้าแต่งไปยังสำนักบูรพา ด้วยนิสัยของเส้นเสวียน เขาจะปล่อยให้เจ้ามีชีวิตอยู่ได้ถึงตอนนี้ได้อย่างไร ฉางหงิง เจ้าปิดบังอะไรซัก กันแน่!"

ไทเฮาเสียนหน้าต่อเส้นเสวียน ดังนั้นจึงมาระบายอารมณ์กับข้าหรือ เซี่ยวฉางหงิงครุ่นคิดไปมาแล้วเอ่ยด้วยรอยยิ้มว่า "ความคิดของ เส้นเสวียน หม่อมฉันจะเดาชัดเจนได้อย่างไร ทว่าเขาเคยพูดว่าสำนักบูรพา ไม่ฆ่าคนที่ไร้ประโยชน์ ฐานะอย่างหม่อมฉัน ต่อให้ตายไปก็ไม่สร้าง ประโยชน์ใด ดังนั้นจึงขี้เกียจฆ่ากระมัง"

"คนที่ไร้ประโยชน์หรือ" เหลียงไทเฮาทวนคำพูดประโยคนั้น ทันใดนั้นก็หัวเราะแผ่วเบาคราหนึ่ง นางหรีดตาลงจนหางตาปรากฏริ้วรอยหลายเส้น พูดว่า "ข้ากลับคิดว่าเจ้ามีประโยชน์มาก"

เซี่ยวฉางหงิงไม่มั่นใจว่าคำพูดนี้ของไทเฮาหมายความว่าอย่างไร หรือจะสังเกตเห็นว่านางมีข้อตกลงแลกเปลี่ยนกับเส้นเสวียนแล้ว

"ไทเฮา..."

"พอแล้ว ไม่ต้องพูดแล้ว"

เซี่ยวฉางหงิงยังพูดไม่จบ ไทเฮาก็ยื่นมือที่ทาเล็บแดงข้างหนึ่งออกมา พุดตดบทนางว่า "การบูชาบูรพกษัตริย์ปลายปีเจ้าตามไปด้วยแล้วกัน สำนึกให้ติดต่อหน้าป้ายวิญญูณบรรพชนสกุลเซียว เจ้า เซี่ยวฉางหงิง ทำหน้าที่สำคัญในฐานะ 'องค์หญิงใหญ่ฉางหงิง' นี้ดีแล้วหรือยัง"

ถูกเส้นเสวียนก่อกวนเช่นนี้ เหลียงไทเฮาหมดสนุกที่จะชมดอกเหมย ต่อ นางลุกขึ้นพูดกับเหลียงไยวหรงว่า "ข้าเหนื่อยแล้ว ประคองข้ากลับ

ตำหนักฉือหนิง"

เซียวฉางหนิงลุกขึ้น ย่อตัวค้ำบัลลังก์แล้วคุกเข่าลงพลาญพุดว่า "ฉางหนิง
น้อมส่งไทเฮาพะคะ"

จนกระทั่งเหลียงไทเฮาเดินไปไกลแล้ว ตงซู่ยจึงเข้าไปประคอง
เซียวฉางหนิงขึ้นมา นางเกาะแขนของตงซู่ยลุกขึ้น กลอกตาจนครบรอบ
จากนั้นก็ตบปิดเศษหิมะบนหัวเข่าแล้วยืนตรง ก้าวเท้าเดินเร็วไปทางที่
เส้นเสวียนเดินจากไป เสือคลุมขนจึงจอกสีน้ำตาลอ่อนปลิวไปตามลม
หอบเอากลิ่นหอมของดอกเหมยไปด้วยตลอดทาง

หลังจากนั้นหนึ่งเค่อ ภายในตำหนักฉือหนิง

อวีไค่วจุ่กำยานที่มีกลิ่นหอมอ่อนๆ ท่าทางน่ากลัวของเหลียงไทเฮา
จึงคลายลงเล็กน้อย เอยกับเหลียงไยวหรงที่คุกเข่าจัดการกับกระบี่ที่หักอยู่
ด้านข้างว่า "ของเสียไร้ประโยชน์นั้นทิ้งไปเถิด ข้าจะหากระบี่ที่ดีกว่า
คมกว่ามาแทนให้"

เหลียงไทเฮากล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบราวกับกำลังพูดถึงกระบี่
แต่ขณะเดียวกันกลับดูเหมือนจะอาศัยกระบี่พูดถึงผู้อื่น เหลียงไยวหรง
ชะงัก จากนั้นก็โยนกระบี่ที่หักทิ้งไป เอยตอบอย่างเรียบร้อยว่า "พะคะ"

"อวีไค่ว มาทูลหาให้ข้าที" เหลียงไทเฮาวันนี้ราวกับเหนื่อยล้ามาก
ในดวงตาคมกริบคู่นั้นฉายความแก่ชราให้เห็นหลายส่วน หลังนั่งเฝ้าไป
ชั่วครู่ก็พูดกับผู้เป็นหลานสาวอีกว่า "ไยวหรง วันนี้ความหยิ่งโสของ
สำนักบูรพาเจ้าก็ได้เห็นแล้ว ขุนนางเลวเช่นนี้หากไม่กำจัดทิ้งจะเป็น
ภัยร้ายของแผ่นดินจริงๆ ข้าเสียแรงกายแรงใจวางแผนเพื่อสกลเหลียง
กับอดีตฮ่องเต้มากกว่าครึ่งชีวิต อย่างไรก็ตามเสียข้าก็แก่แล้ว หน้าที่สำคัญ

ในการกำจัดขุนนางเลว ประคับประคองดูแลโอรสสวรรค์คนใหม่
นับจากวันนี้ไปจะต้องมอบให้อยู่ในมือคนอายุน้อยอย่างพวกเจ้าเหล่านี้
แล้ว...ไย่หรือ เจ้าคงไม่ทำให้ข้าผิดหวังใช่ไหม"

"หม่อมฉันจะพยายามอย่างเต็มที่ แบ่งเบาความกังวลของไท่เฮากับ
ฝ่าบาทพะคะ"

"ดีมาก...ดีมาก"

เหลียงไท่เฮาพักหน้าอย่างพอใจ ดวงตามีรอยยิ้มเย็นชาน่ากลัว
วาดผ่าน "นับจากวันนี้ไปเจ้าต้องเชื่อฟังคำของข้า อย่าลืมสิ่งที่พ่อเจ้า
ฝากฝังไว้"

นอกประตูวัง

เสี่ยวฉวนหนึ่งโค้งตัวเดินเข้าไปในรถม้าที่อบอุ่นมีกลิ่นหอม นางมอง
ผู้บัญชาการสำนักบูรพาที่หนึ่งอย่างสง่างามอยู่ภายในแล้วยิ้มสดใส "ข้า
รู้อยู่แล้วว่าท่านจะรอข้าที่นี่"

เส้นเสวียนขยับไปด้านข้าง เว้นที่ว่างให้นางด้วยสีหน้าเรียบเฉยแล้ว
วางข้อศอกพาดบนหน้าต่างรถ ยกมูมปากยิ้มพูดว่า "กระหม่อมเพียงแค่
ผ่านมาจึงแวะรับองค์หญิงใหญ่กลับจวนเท่านั้น"

เสี่ยวฉวนหนึ่งสองมือรวบเสื้อคลุม นั่งลงข้างกายเขาพาลงหัวเราะ
คิกคักแล้วพูดว่า "แค่ผ่านมาก็ดีใจแล้ว"

เส้นเสวียนหันหน้ามองนาง ในดวงตาเรียวยาวลึกล้ำเต็มไปด้วย
รอยยิ้มหยอกเย้า "องค์หญิงใหญ่ดีพระทัยเรื่องใด"

"วันนี้ข้าได้ดูแลครีตฉากหนึ่งยอมต้องดีใจ คนที่กล้าสั่งให้ผู้บัญชา
มาสู้กับฮองเฮาในอนาคต นับแต่อดีตมาคงมีท่านเส้นเสวียนเพียงผู้เดียว"

นางพุดพลางพลิกเปิดม่านรถ ชะโงกตัวพาดบนขอบหน้าต่างรถม้า พุดกับหลินฮวนที่ขี่บนหลังม้าว่า "วันนี้เสียพลินจื่อทำหน้าที่ได้ไม่เลว อีกครู่ตอนผ่านตลาดนัดพวกเราซื้อสุรากับเนื้อมากสักนิด กลับไปให้หัวหน้าหน่วยอุ้มทำของอร่อยให้เจ้ากิน"

พอได้ยินว่ามีของกิน สองตาของหลินฮวนก็เปล่งประกายระยิบระยับถามกลับอย่างเบิกบานใจว่า "จริงหรือขอรับ"

"จริง" เชี่ยวฉางหนึ่งพยักหน้า

หลินฮวนยิ้มจนเห็นลักยิ้มจางๆ ข้างปาก เอ่ยอย่างมีความสุขว่า "ข้าเหนื่อยชอบสูยหินที่สุดเลย!"

ไม่รู้ว่าคำพูดประโยคใดของหลินฮวนสะกิดใจเข้า เส้นเสวียนที่อยู่โนรถพลับใบหน้าบึ้งตึงทันที

มือใหญ่ของเขาจับหลังศีรษะของเชียวฉางหนึ่ง กิ่งบังคับให้นางหันกลับมา จากนั้นก็วางม่านรถลง ปิดกั้นสายตาของหลินฮวน

"มีอะไรหรือ" เชียวฉางหนึ่งยังคงงุนงง

เส้นเสวียนเหลือบมองนางปราดหนึ่ง กล่าวอย่างไม่พอใจว่า "หลินฮวนเพียงทำตามคำสั่งของกระหม่อม การทำได้ดีเป็นสิ่งที่เขาควรทำ องค์หญิงใหญ่อย่าได้ทำให้เขาเสียนิสัย"

"แต่ครั้งนี้เท่านั้น ไม่เป็นไรหรอก อีกอย่างคนเป็นนายต้องแยกการให้รางวัลกับการลงทัณฑ์อย่างชัดเจนนะ" วันนี้เชียวฉางหนึ่งอารมณ์ดี ความกล้าจึงเพิ่มขึ้นเล็กน้อย นางพยายามพุดเกลี้ยกล่อมว่า "ซื้อสุราซื้อเนื้อจำนวนหนึ่งแล้วพวกเรากินด้วยกัน ดีหรือไม่"

เส้นเสวียนจ้องมองไปยังดวงตาที่เต็มไปด้วยความหวังของนาง ผ่านไปครู่ใหญ่จึงเลื่อนสายตานิ พลิกเปิดม่านรถมองดูสี่ของท้องฟ้า

แล้วพูดเสียงเข้มว่า "วันนี้เหมือนจะมีหิมะตกหนัก ตี๋มสุราชมหิมะเป็น
เรื่องที่ทำให้มีความสุขมากเช่นกัน หากองค์หญิงใหญ่ยอมให้เกียรติ
ตี๋มสุราตามลำพังกับกระหม่อมสักสองจอก กระหม่อมก็ยินดีจะตี๋มด้วย"

เซียวฉางหนึ่งไม่ได้คิดอะไรมาก พูดอย่างดีใจว่า "ได้สิ"

เส้นเสวียนใช้มือข้างหนึ่งยันศีรษะในดวงตามีแววกระหึ่มยื้มย่อง
วาดผ่านเบาบางอย่างยิ่ง รวากับขนเปิดลอยน้ำ ระลอกคลื่นจางหายไป
เพียงชั่วพริบตา

เมื่อถึงยามค่ำ ท้องฟ้ามืดครึ้ม มีหิมะเกล็ดเล็กโปรยปรายตกหนาทึบ
จริงดังว่า

ในศาลาเล็กข้างหอทิศใต้ของสำนักบูรพาอุ้นสุราไว้หลายกา
เซียวฉางหนึ่งกับเส้นเสวียนนั่งตรงข้ามกัน ฟังเสียงเกล็ดหิมะตกลง
บนเกสรดอกเหมยเคล้าไปด้วยเสียงน้ำที่กำลังเดือด รู้สึกว่าโลกนี้
เงียบเหงา สรรพสิ่งเงียบสงัด

เส้นเสวียนสวมเสื้อคลุมขนจิ้งจอกสีดำ ยื่นมือไปยกกาสุราที่อุ้น
เสร็จแล้วขึ้นมารินให้เซียวฉางหนึ่งหนึ่งจอก แล้วเอ่ยถามเหมือนไม่ตั้งใจว่า
"วันนี้ชมการต่อสู้ องค์หญิงใหญ่ทรงมองอะไรออกบ้าง"

"วิธีการตีรันฟันแทงเช่นนั้นของพวกท่านข้าไม่ค่อยเข้าใจ แต่ในเมื่อ
ไทเฮาเรียกตัวเหลียงโยวหรงที่มีฝีมือไม่ธรรมดาเข้าร่วมในเวลาสำคัญ
เช่นนี้ต้องมีแผนการแน่นอน" เซียวฉางหนึ่งยกจอกสุราขึ้นมา จิบสุราที่
อุ้นร้อนนิดๆ อีกหนึ่ง ความเผ็ดร้อนจากปลายลิ้นไหลลงคอ ช่องท้องพลัน
รู้สึกอบอุ่นขึ้นมา นางพนักไอชาวกลุ่มหนึ่งออกจากปากอย่างรู้สึกสบายท้อง
เลียริมฝีปากแล้วพูดว่า "เมื่อครู่อยู่ในวัง ไทเฮาตรัสถึงเรื่องการบุชามุรพกษัตริย์
อาจจะมีความเคลื่อนไหวอะไรบางอย่าง"

พูดถึงตรงนี้นางก็รู้สึกไม่เข้าใจอยู่บ้าง "แต่ว่าครั้งก่อนไทเฮาจงใจเปิดเผยข้อมูลให้เยี่ยเหยา ใช้โอกาสนี้หยั่งเชิงว่าข้าชื่อสัตย์ต่อนางหรือไม่ ตามหลักข้ารู้แผนการแล้ว นางน่าจะไม่งังมือถึงขั้นที่รู้ว่าแผนการแพร่พรายออกไปแล้ว ยังจะลงมือฆ่าท่านอีกกระมัง"

"ไม่ว่าอย่างไรนางก็จนหนทางแล้ว การต่อสู้ครั้งใหญ่เป็นเรื่องของเวลาเท่านั้นว่าจะเกิดช้าหรือเร็ว" เส้นเสวียนยกจอกสุราขึ้นดื่มรวดเดียวจนหมด น้ำสุราสายหนึ่งที่ไหลลงจากมุมปากถูกเขาใช้นิ้วโป้งเช็ดทิ้งอย่างแรง ท่าทางอวดดีไ้กฎเกณฑ์ผสานกับสายลมโชยเอื่อยหิมะโปรยปราย ทำให้ผู้คนหัวนไหวได้เป็นพิเศษ

เส้นเสวียนพูดอีกว่า "ตอนนี้ไทเฮากับกระหม่อมกำลังแย่งชิงตำแหน่งว่างของกรมทหาร สองฝ่ายต่างคิดจะวางหมากของตนเองเข้าไปในกรมทหาร เวลานี้ไทเฮายังเรียกตัวคุณหนูเหลียงเข้าวัง เกรงว่าไม่เพียงอยากให้อองเฮาคนหนึ่งมาช่วยเหลือนางควบคุมตำแหน่งในและฝ่าบาท แต่คงอยากจะช่วยโอกาสนี้เข้าไปควบคุมอำนาจทหารมากกว่า"

การคาดเดาในใจได้รับการยืนยัน เชียวฉางหนึ่งยกจอกสุราขึ้นจิบด้วยความคิดมากมายในใจ "หมากในมือนาง ฮั่วจี้กับเหลียงโยวหรงต่างมีความสามารถด้านวรยุทธ์ยอดเยี่ยม ถ้าให้นางได้อำนาจทหารไปจริง สภาพการณ์ของสำนักบูรพาคงไม่ดีนัก..."

"ไม่เพียงเท่านั้น" เส้นเสวียนรินสุราให้ตนเองแล้วพูดว่า "ถ้าสำนักบูรพาล่ม นางก็จะไม่มีคู่ต่อสู้อีก วังหลวงนี้เกรงว่าคงต้องเปลี่ยนนายแล้ว"

"เช่นนั้นจะอย่างไร ต้องชิงมือฆ่าเหลียงโยวหรงก่อนอย่างนั้นหรือ"

เส้นเสวียนกลับพูดว่า "จะฆ่านางเกรงว่าคงยากอยู่บ้าง"

เชียวฉางหนึ่งตกใจ "เพราะเหตุใด การประลองเมื่อครู่เหลียงโยวหรง

"ไม่ใช่คู่ต่อสู้ของหลินฮวนเลย"

"นางไม่ได้ใช้กำลังทั้งหมดที่มี พูดอีกอย่างก็คือความสามารถที่แท้จริงของนางมีมากกว่าที่เห็นมาก แต่คุณหนูเลี้ยงผู้นี้แม้จะมากความสามารถ แต่เป็นคนที่นิสัยไม่ซับซ้อน ต่อจากนี้คงต้องดูฝ่าบาทของพวกเราแล้วว่า จะมีความสามารถหรือไม่"

เอ่ยคำที่ความหมายไม่ชัดเจนประโยคนี้นจบแล้วเส้นเสวียนก็หรีต่า จ้องไปยังคราบสุราบนริมฝีปากของเซียวฉางหนิง พูดด้วยแวต่ายากจะอธิบายได้ "ไม่พูดเรื่องเหล่านี้แล้ว องค์หญิงใหญ่วางพระทัยได้ กระหม่อมมีแผนรับมือ"

เซียวฉางหนิงคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะหัวเราะเบาๆ "ก็ได้ ข้าเชื่อท่าน" "จริงสิ กระหม่อมนึกเรื่องหนึ่งได้" เส้นเสวียนวางจอกสุราลงทันใด พูดอย่างจริงจังว่า "กระหม่อมนี้ได้ว่ากระหม่อมกับองค์หญิงใหญ่เป็นพันธมิตรกัน แต่เวลานี้ยังไม่มีของยืนยันสัญญา เช่นนี้รู้สึกยากจะสบายใจได้ ไม่รู้ว่ากระหม่อมจะบังอาจขอของยืนยันสัญญาสักชิ้นจากองค์หญิงใหญ่ได้หรือไม่"

เขาปากพูดว่า 'บังอาจ' แต่ในดวงตากลับฉายความมั่นใจว่าต้องได้ เซียวฉางหนิงเห็นเขาจริงจังเช่นนั้น ยังคิดว่ามีเรื่องใหญ่อันตรายถึงชีวิตอันใดอยากกล่าว ผลปรากฏว่าเขาเพียงอยากจะขอของยืนยันสัญญาชิ้นหนึ่งเท่านั้น...

นี่เป็นเรื่องเล็กน้อยอย่างยิ่ง นางไม่ควรปฏิเสธ จึงนั่งตัวตรงเล็กน้อยแล้วเอ่ยถามอย่างจริงจังว่า "ท่านอยากได้อะไรเป็นของยืนยันสัญญา"

เกล็ดหิมะปลิวตามลมเข้ามาในศาลา ตกลงบนเสื้อคลุมขนจิ้งจอกสีดำของเส้นเสวียน จุดสีขาวเล็กๆ ขยับใบหน้าของเขาส่งให้หล่อเหลาอย่าง

ไม่มีอะไรเทียบได้ เขายื่นมือข้างหนึ่งไปวางบนโต๊ะหินจนนิ้วเคาะขอบโต๊ะ
 อย่างเป็นจังหวะ แล้วพูดซ้ำๆ ว่า "ได้ยินมานานว่าองค์หญิงใหญ่มีฝีมือ
 การวาดภาพเป็นเลิศ จะพูลขอให้องค์หญิงใหญ่ทรงวาดภาพเหมือน
 ให้กระหม่อมสักภาพได้หรือไม่"

"วาดภาพหรือ" เซียวฉางหนิงยังคิดว่าสิ่งที่เขาอยากได้เป็นของ
 พวกแผ่นหยกหรือถุงหอมเสียอีก คิดไม่ถึงว่าจะเป็นภาพเหมือน

เส้นเสวียนจ้องมองนาง ย้อนถามว่า "ไม่ได้หรือ"

"ยอมได้ แต่ภาพวาดพกติดตัวยาก โดยทั่วไปยอมไม่ใช่เป็น
 ของยืนยันสัญญา"

"กระหม่อมต้องการสิ่งนี้"

เส้นเสวียนตื้อรั้นยิ่งนัก ทั้งยังน้ำเสียงแข็งกร้าว เซียวฉางหนิงจึง
 ไม่พูดอะไรมากอีก ทำได้เพียงพยักหน้ารับปาก "เช่นนั้นท่านรออยู่ที่นี้
 ข้าจะกลับไปเอากระดาดขุ่นมา"

ทั้งสองดื่มสุราตามลำพัง ย่อมต้องสั่งให้ผู้ติดตามออกไป เซียวฉางหนิง
 จำต้องกลับไปเอาพุท้่นหมึกที่หอทิศใต้ด้วยตนเอง

นางดื่มสุราจึงรู้สึกมึนศีรษะอยู่บ้าง ความคิดพลุ่งพล่านวุ่นวายสับสน
 แต่กลับลงพุท้่นได้อย่างยอดเยี่ยม วาดเส้น ร่างเค้าโครง เก็บรายละเอียด
 นางวาดเสร็จอย่างรวดเร็ว

พุท้่นหมึกใช้น้ำปรับความเข้มข้น เพียงไม่กี่ขีดก็ร่างตัวเขาที่
 คิ้วเฉียงเฉียวขึ้น ดวงตาดุดัน จมูกโด่งตรง ปลายคางคมสัน หมึกเข้ม
 ระบายเส้นผม วาดเสื้อคลุมขุ่นจิ้งจอก หมึกอ่อนร่างหิมะตกค้างบนภูเขา
 ที่อยู่ห่างไกลและหลังคาบ้าน เวลาเพียงสองถ้วยชา เส้นเสวียนบน
 กระดาษหันหลังให้หิมะที่ตกหนัก ท่าทางหยิ่งโส ก็สมจริงราวมีชีวิต

"รวดเร็วยิ่ง" เส้นเสวียนมองปลายนิ้วที่เป็นหมึกของนางแล้ว พุดวิจารณ์เช่นนี้

"เพราะใช้น้ำหมึกธรรมดาทั่วไป หากเป็นภาพวาดกบปี* จะละเอียดกว่านี้มาก แค่เส้นผมก็ต้องลงพู่กันสีอ่อนไปจนเข้มถึงยี่สิบชั้น จึงจะวาดมวยผมให้เห็นลายเส้นได้ชัดเจน แต่ข้าคิดว่าคนอย่างผู้บัญชาการเส้นไม่เหมาะกับภาพวาดกบปี น้ำหมึกแบบหยาบเหมาะสมกว่า"

เชียวฉางหนึ่งวางพู่กันลง หยิบกระดาษเชี่ยนจื่อขึ้นมาดูอย่างละเอียดครุ่นหนึ่ง เหมือนกลับรู้สึกไม่พอใจ นางเหลือบมองเส้นเสวียนแล้ว หลบตาลงมองภาพ ก่อนจะเหลือบมองเขาอีกครั้ง พุดบ่นว่า "ดูเหมือนจะขาดสีสันอะไรไปสักหน่อย"

นางพุดพลางเกิดความคิดขึ้นมาฉับพลัน ทันใดนั้นก็ยกนิ้วก้อยข้างขวาชี้ขึ้นลูบเบาๆ บนริมฝีปากตนเอง ท้องนิ้วติดสีชาดแดงอ่อนๆ มาเล็กน้อย นางสติพว้าเลื่อนด้วยฤทธิ์สุรา แก้มขึ้นสีแดงระเรื่อ ใช้สีชาดทาบบนริมฝีปากของเส้นเสวียน ริมฝีปากแดงจางๆ นั้นทำให้ภาพวาดเหมือนมีชีวิตขึ้นมาทันที ไม่นานไม่นานก็ไป ปาดสีเลือดฝาดดูหนักแน่นให้เส้นเสวียนได้อย่างพอดี ไม่ได้ให้ความรู้สึกว่าเป็นหญิงเกินไป

"เช่นนี้ก็เสร็จแล้ว" เชียวฉางหนึ่งไม่รู้เลยว่าเมื่อครู่นี้ตนเองนำหลงไหลเพียงใด เพียงยิ้มแล้วยื่นภาพที่น้ำหมึกยังไม่แห้งให้แก่เส้นเสวียนพลางเอ่ยว่า "นี่ ให้ท่าน"

ลมพัดกลีบดอกเหมยเหลืองหลายกลีบให้ปลิวขึ้น ลอยเข้ามาพร้อมกับเกล็ดหิมะ ตกลงที่จอนผมของเชียวฉางหนึ่งราวกับดอกไม้เล็กๆ น่ารักหลายดอก

* กบปี เป็นวิธีการวาดภาพแบบจีนโบราณประเภทหนึ่ง โดยจะเน้นความประณีตสมจริง

แววตาเลิ่ลเสวียนมีประกายลึกล้ำ เขาไม่ได้รับภาพวาดมา แต่กลับกุมข้อมือบอบบางของเซียวฉางหนึ่งเบาๆ พุดเสียงแหบพร่าว่า "นับตั้งแต่มื่อคืน กระหม่อมก็อยากจะทำเช่นนี้กับองค์หญิงใหญ่มาตลอด"

เซียวฉางหนึ่งหางตาแดงเรื่อ ถามอย่างสงสัยว่า "ทำ...อะไรหรือ"

นางยังพุดไม่ทันจบ เลิ่ลเสวียนก็ออกแรงที่ฝ่ามือ ดึงตัวนางมาใกล้ตนเอง เซียวฉางหนึ่งร้องตกใจ ร่างโน้มไปข้างหน้าอย่างควบคุมไม่ได้ จากนั้นเลิ่ลเสวียนก็โน้มตัวลงมาจุมพิตริมฝีปากของนางอย่างบังคับ ทว่าอ่อนโยน โลมเลียบบชบอย่างระวัง ได้ลึ้มรสสีชาดที่ทำให้เขาเกิดความปรารถนานั้น

หิมะตกหนักขึ้น ภาพวาดในมือปลิวตกลงพื้น ชายหนุ่มแข็งแกร่งราวหยิงโยในภาพวาดเวลานี้กำลังโอบร่างของภรรยาตัวน้อยจุมพิตลึกล้ำยาวนาน ลมแรงพัดมา หิมะโปรยปราย ม่านไม้ไผ่ที่แขวนอยู่ข้างศาลาถูกลมพัดเชือกผูกกรวบจนขาด ม่านถูกปลดลงมาเสียงดังฟับ ปัดบังภาพเข่ายวนที่ไม่เหมาะแก่สภาพการณ์และเสียงน้ำที่นุ่มนวลสววยงาม...

33

ภายในวังหลวง

เรือนริมสระบัวถูกหิมะปกคลุมทำให้กลายเป็นชั้นน้ำแข็ง ท่ามกลาง
สีขาวโพลน ใบบัวแห้งหลายใบรองหิมะชูก้านอยู่กลางพื้นน้ำแข็งในสระ
บนก้อนหินข้างสระบัว เขียวทวนถื้อคันเบ็ดนั่งตกปลาบนหินกลมเพียงลำพัง
ถื้อมือที่เย็นจนแดงตลอดเวลา ปากก็พ่นไอสีขาวออกมา

เหลียงโยวหรงตามอ้วไควเดินเล่นมาถึงที่นี่ก็เห็นภาพคุณชายน้อย
สวมชุดนวมงดงาม ด้านนอกสวมเสื้อคลุมขนจิ้งจอกผู้หนึ่งนั่งอยู่เพียง
คนเดียว ดูเจียบเหงาอย่างยิ่ง ตกปลาบนพื้นหิมะในอากาศหนาวเย็น
เช่นนี้เพียงลำพัง

อากาศหนาวเย็น พื้นน้ำเกาะเป็นน้ำแข็ง เขากลับจ้องสายเบ็ดที่
ไ้รู้ความเคลื่อนไหวนั้นโดยไม่รำคาญใจแม้แต่น้อย เหลียงโยวหรงคิด
นี่คือคนโง่คนหนึ่งหรือไม่ ทำทางเช่นชายชราสวมเสื้อหญ้าแฝกหมวกงอบ

นั่งเรือน้อยตกปลาเดี่ยวกลางหิมะในแม่น้ำหนาวเย็นเช่นนี้เป็น
ความสุนทรีย์ที่ผู้เร่ร่อนกลางป่าเขาเท่านั้นจึงจะพึงมี ผู้ถูกกักขังไว้ในวัง
จะมีสิทธิ์ในการทำตามใจเช่นนี้ได้อย่างไร

อาจเป็นเพราะนึกสงสัย นางจึงส่งสัญญาณให้วี้ไคว่หยุดฝีเท้า
แล้วเดินหน้าไปเพียงลำพัง รองเท้าหนังกวางที่สะอาดเหยียบย่ำไปบน
พื้นหิมะทำให้หิม่น้อยที่ตกปลาอยู่ริมสระตกใจ

เชียวหวนแทบจะลุกยืนในทันที ดวงตาเบิกโต มองไปยังสาวน้อย
ชุดแดงที่บุกเข้ามาทันใดอย่างทำอะไรไม่ถูก เผยใบหน้าแดงก่ำ

เหลียงโยวหวังมองเสื้อผ้าหฐหรัสสีแดงอมม่วงปักคันทองของเชียวหวน
นางแทบจะเดาฐานะของเขาคงได้ในทันทีที่เห็นหิม่น้อยที่มีความสูง
พอกับนางผู้นี้ เขาคงจะเป็นสามีในอนาคตของนาง...ยังดูไร้เดียงสายิ่งนัก
หน้าตาหมดจดเหมือนน้องชายข้างบ้าน ช่างไม่เหมือนฮ่องเต้เสียเลย

"ฝ่าบาททำเช่นนี้ทรงตกปลาไม่ได้หรอกเพคะ อากาศหนาวเย็น ปลา
ซ่อนตัวใต้ชั้นน้ำแข็งจนตัวแข็งกันหมดแล้ว" นางเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นชา
ราวกับหิมะน้ำแข็ง ไม้มีความรู้สึกแม้แต่หิม่น้อย

"เรารู้ เราแค่อารมณ์ไม่ค่อยดี อยากจะออกมาทำอะไรสักอย่างเพื่อ
สงบใจ" เชียวหวนลึนเลใจอยู่บ้าง เขามองสำรวจสาวน้อยงดงามท่าทาง
มีความสามารถตรงหน้าด้วยความสงสัยแล้วถามว่า "เจ้าเป็นใคร เรา
ไม่เคยเห็นเจ้ามาก่อน..."

"แม้ฝ่าบาทจะไม่เคยทอดพระเนตรเห็นหน้าหม่อมฉัน แต่คงจะ
เคยได้ยินแน่นอน"

"เรารู้แล้ว! เจ้าคือหลานสาวของ..."

"ซู่!" เหลียงโยวทรงย่นิ้วชี้ที่ทาบบนริมฝีปากแล้วพูดว่า "เงียบไว้"

ไม่รู้เพราะเหตุใด บนตัวนางมีพลังที่ทำให้ผู้อื่นยอมเชื่อได้ เชี่ยวหวาน
หยุดปากอย่างควบคุมไม่ได้ ใช้สายตาสอบถามนาง

เหลียงไยวหวังไม่สนใจสายตาของเขา นางความหามีดสั้นใบหลิ
วเล่มหนึ่งออกมาจากอกเสื้อ สายตาเย็นชาจับจ้องที่จุดหนึ่งใต้ชั้นน้ำแข็ง
จากนั้นก็ลงมืออย่างรวดเร็วราวลมแรง มีดสั้นใบหลิถูกขัดออกจากปลายนิ้ว
ของนางราวกับสายฟ้า แทะทะลุชั้นน้ำแข็งปักลงในน้ำ

ไม่นานใต้ชั้นน้ำแข็งก็มีรอยเลือดไหลกระจายออกมา ปลาในแดง
ขนาดเท่าฝ่ามือตัวหนึ่งหงายท้องขาวลอยขึ้นมาบนผิวน้ำตรงชั้นน้ำแข็ง
ที่แตกออก

บนตัวปลายังมีมีดสั้นใบหลิที่คั่นตาเล่มหนึ่งปักเอาไว้

เชียวหวานตกตะลึง เขามองชะงักหลังหนึ่งก้าว มองสาวน้อยชุดแดง
ราวเพลิงตรงหน้าอย่างตกใจ ริมฝีปากเผยออกและปิดลงหลายครั้ง
แต่ไม่สามารถเปล่งเสียงออกมาได้เลย

เหลียงไยวหวังหันหน้ามองเขา ใบหน้ายังคงคงตามเย็นชา นางใช้เสียง
ที่สงบนิ่งดังเดิมเอ่ยว่า "หากการจับปลาสามารถทำให้ฝ่าบาทเบิกบาน
พระทัยสักนิด เช่นนั้นปลาตัวนี้หม่อมฉันขอถวายให้แก่ฝ่าบาทเพคะ"

นางพูดจบก็หมุนตัวเดินจากไป เลือดคลุ้มสีแดงสดปลิวเป็นมุมโค้ง
สวยงามวาดผ่านกลางหิมะสีขาว ราวกับดอกเหมยแดงเบ่งบานในความ
หนาวเย็น แลดูยิ่งทะนงอย่างยิ่ง

เชียวหวานมองแผ่นหลังของเหลียงไยวหวัง แล้วมองปลาตายที่
กลางทะเลสาบตัวนั้น น้ำตาพลันไหลพรากลงมาทันที

...สองเฮาในอนาคตผู้นี้ น่ากลัวยิ่งนัก!

ณ สำนักบูรพา

ภูเขาที่อยู่ไกลๆ ถูกปกคลุมด้วยม่านหิมะขมุกขมัวหนาวเย็นขาวโพลนไปหมด มีเพียงดอกเหมยที่ร่วงหล่นไม่กี่กลีบแต่งแต้มหลังคาบ้านสีเขียวหม่นเขียวจนเหมือนภาพวาดน้ำหมึกที่มีชีวิตภาพหนึ่ง

เส้นเสวียนจับปลายคางของนางเอาไว้อย่างห้ามใจไม่อยู่ โนมตัวจุมพิตร้อนแรงมากขึ้น ริมฝีปากและลิ้นมีกลิ่นสุราเผ็ดร้อนรุนแรงบีบคั้นใจคนเช่นเดียวกับตัวเขา

จุมพิตอยู่นาน ริมฝีปากของทั้งสองจึงแยกจากกัน เชียวฉางหนึ่งหายใจหอบ แก้มร้อนผ่าว แม้แต่หางตาก็มีสีแดงทอทั้งดงามไปด้วย นางเบิกตาโตอย่างตกตะลึงมองใบหน้าของเส้นเสวียนที่ใกล้เพียงแค่เอื้อม

เส้นเสวียนจับจ้องนาง มือใหญ่ที่มีเส้นเลือดปูดนูนลูบไล้ไปมาที่เอวของนางอย่างห้ามใจไม่อยู่

เชียวฉางหนึ่งไม่เคยเห็นดวงตาคู่ที่ลึกล้ำเช่นนั้นมาก่อน ลึกจนเหมือนจะกลืนกินนางเข้าไปทั้งตัวได้

"เส้นเสวียน นี่ท่าน...ทำอะไรหรือ" ในดวงตาเชียวฉางหนึ่งมีประกายน้ำริน สะท้อนเงาหิมะขาวโพลน นางถามออกไปเช่นนั้น

"จูบองค์หญิงใหญ่" เส้นเสวียนไม่หลบเลี่ยงแม้แต่น้อย พุดตรงจนทำให้คนร้อนใจ ไม่รู้ว่าเพราะได้รับผลจากแรงปรารถนา หรือเพราะสุราฤทธิ์แรงที่ไหลผ่านคอไป น้ำเสียงที่ทุ้มต่ำแต่เดิมจึงแหบพร่า เขาเอ่ยถามว่า "ทรงรังเกียจที่กระหม่อมทำเช่นนั้นหรือไม่"

"ไม่..." อาจเพราะฤทธิ์สุรา อาจเพราะรับการจุมพิตที่ร้อนแรงตรงไปตรงมาของเส้นเสวียนเช่นนี้ไม่ไหว เชียวฉางหนึ่งจึงรู้สึกร้อนรุ่มไปหมดทั้งร่าง ความคิดเหมือนหยุดชะงักไป หาทางระบายออกไม่ได้ นางยกมือขึ้น

อย่างมึนงง ปลายนิ้วเล็กขาวนุ่มมีรอยน้ำหมึกตะแบกๆ บนริมฝีปากชุ่มชื้นของตนเอง

ตรงนั้นราวกับยังมีไออุ่นของเขาหลงเหลืออยู่

เชียวฉางหญิงสะบัดศีรษะเบาๆ ถามอย่างมึนงงว่า "ข้าเพียงไม่เข้าใจ ผู้บัญชาการเดินไม่ได้เอ่ยอันใด กลับกระทำเรื่องเช่นนี้แล้วชวนให้ข้ารู้สึกสงสัยอย่างมาก..."

เส้นเสวียนประคองใบหน้าของนางด้วยมือข้างเดียว นิ้วโป้งลูบได้แก้มที่แดงก่ำของนาง ตามเสียงเข้มว่า "องค์หญิงใหญ่อยากให้กระหม่อมกล่าวสิ่งใด"

เชียวฉางหญิงกัดริมฝีปากมองเขา ในดวงตามีม่านน้ำปกคลุม พูดเสียงเบาว่า "คำพูดบางอย่าง ถ้าท่านพูดออกมาเฉกเช่นน้ำหลากย่อมเกิดคุณลอง* ข้าจะดีใจมากกว่า แต่หากท่านฝันใจกลัวเพื่อเอาใจข้า ต่อให้ข้าได้ยินสิ่งที่อยากได้ยินแล้ว ข้าก็ไม่มีทางดีใจ...เส้นเสวียน ท่านเข้าใจหรือไม่"

เส้นเสวียนขมวดคิ้ว เหมือนกำลังครุ่นคิดถึงความหมายในคำพูดนี้ของนาง

เชียวฉางหญิงเลื่อนสายตาหนี รีบหัวเราะออกมาทันใด สูดจุกพูดเสียงเอื่อยๆ ว่า "ข้ารู้สึกมาแล้วจึงพูดจาส่งเดช ถ้าคำพูดเมื่อครู่ทำให้ท่านลำบากใจ ถือว่าไม่ได้ยินก็แล้วกัน"

เชียวฉางหญิงปกติก็คออ่อน ยามนี้ดื่มสุราฤทธิ์แรงหนึ่งจอก ความร้อนบนร่างถูกลมหนาวพัดปะทะพลันรู้สึกหนาวมากขึ้นหลายส่วน หน้าตาราวกับถูกถ่วงด้วยตะกั่ว ทั้งหนักทั้ง่วง นางลุกขึ้นตัวโงนเงน ยังไม่ทัน

* น้ำหลากย่อมเกิดคุณลอง ใช้เปรียบเปรยว่าเมื่อเงื่อนไขถึงพร้อม เรื่องราวย่อมประสบผลสำเร็จ

ยืนได้มันก็ถูกเส้นเสวียนดึงเข้ามาในอ้อมกอดแล้วซ่อนตัวอุ้มขึ้น

"ช้าหน่อยๆ เส้นเสวียน!" เซียวฉางหนิงดวงตาแดงเรื่อขดตัวอยู่ในอ้อมกอดของเส้นเสวียน พุดว่า "ช้าเวียนศิริชะ"

เส้นเสวียนจนปัญญากับนางจริงๆ ได้แต่ลดความเร็วให้ทำตามคำพูด

เสียงปนหัวเราะดังอย่างหนักแน่นจากเหนือศีรษะของเซียวฉางหนิง "ในเมื่อองค์หญิงใหญ่คอยอ่อนก็อย่าหาความสำคัญเช่นนี้ร่วมกับกระหม่อมเลย"

เซียวฉางหนิงแค้นเสียอย่างอ่อนแรง "พอเถอะ ข้ารู้แล้วว่าตนเองไร้ประโยชน์มาก"

เส้นเสวียนมูมปากยกยิ้ม ไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ เพียงแค่อุ้มนางเดินออกจากศาลา ตอนที่เดินอ้อมสระเปี่ยงทางเดินเขาเอ่ยว่า "แม้จะไม่รู้ว่ององค์หญิงใหญ่ทรงกำลังกังวลอันใดอยู่ แต่คำถามขององค์หญิงใหญ่ กระหม่อมย่อมคิดให้กระจ่าง ตอนนี้กระหม่อมจะส่งองค์หญิงใหญ่กลับห้องไปพักผ่อนก่อน"

วันนี้กระหม่อมจะร่วมชมหิมะกับองค์หญิงใหญ่ จะดื่มสุราแทนองค์หญิงใหญ่ ส่วนองค์หญิงใหญ่เพียงเป็นดั่งเช่นในตอนนี้อยู่เคียงข้างกระหม่อมตลอดไปก็เพียงพอ...

เส้นเสวียนมองเซียวฉางหนิงที่เฝ้าเล็กน้อยอยู่ในอ้อมกอด คิดอยู่ในใจเช่นนั้น

ไม่มีผู้ใดเคยรู้ถึงความยึดมั่นถื่อมั่นในใจของเขาเติบโตอย่างเงียบๆ ในมุมหนึ่งที่ไม่มีความโล่งจรัสแล้ว และบัดนี้สิ่งนั้นก็ท่วมท้นจนกลายเป็นหายนะ

เส้นเสวียนเช่นเข้ามาทั้งชีวิต ไม่เข้าใจว่าความยึดมั่นถื่อมั่นนี้เป็น

ส่วนหนึ่งของสิ่งหนึ่งที่เรียกว่าความรัก...

ตอนที่เชียวฉางหนึ่งตื่นขึ้นมาเป็นช่วงพลบค่ำแล้ว แสงนอกหน้าต่างมืดสลัว หิมะหยุดท้องฟ้าเปิด เป็นภาพขาวโพลนไปทั่ว

นางคลั่งขมับพลางลุกจากเตียง ทันใดนั้นก็มองเห็นเงาร่างหนึ่งข้างเตียง นางตะลึงไปเล็กน้อยแล้วเอ่ยว่า "ที่แท้ท่านยังอยู่ที่นั่นหรือ"

เส้นเสวียนนั่งหันหลังให้นางอยู่ข้างโต๊ะ กำลังใช้ผ้าฝ้ายสะอาดเช็ดคมดาบ เมื่อได้ยินเสียงนางลุกขึ้นก็ไม่ได้หันตัวไป เพียงแค่จดจ่อกับงานในมือพลางพูดเสียงเบาว่า "บนเตาไฟอุ่นน้ำแกงไก่เอาไว้ องค์หญิงใหญ่ทรงลุกขึ้นมาเสวยสักนิด"

เชียวฉางหนึ่งยังคงอยู่ในสภาพมึนงงหลังตื่นนอน ส่งเสียงตอบรับอย่างช้าๆ แล้วถามว่า "วันนี้ท่านไม่ต้องนำเจ้าหน้าที่ออกไปตรวจการอะไรหรือ"

เส้นเสวียนวางดาบบางที่เช็ดจนขึ้นเงาลงแล้วตอบว่า "วันหิมะตกหนักให้พวกเขาพักผ่อนครึ่งวัน"

เชียวฉางหนึ่งนอนหงายลงบนเตียง กอดผ้าห่มนมวกถึงไปหนึ่งรอบ พูดเสียงอู้อี้ว่า "แอบหาเวลาว่างครึ่งวัน ถือว่าเป็นความสงบก่อนเกิดพายุหิมะกระมั่ง"

เส้นเสวียนรู้ว่านางกำลังพูดถึงเรื่องการบูรณาบูรพกษัตริย์ตอนสิ้นเดือนก็หัวเราะออกมาเบาๆ แล้วหันหน้าไปถามว่า "องค์หญิงใหญ่ทรงกลัวหรือไม่"

"มีท่านอยู่ข้างกาย คงไม่กลัวถึงขั้นนั้น เพียงแค่ตื่นเต้นอยู่บ้าง"

เชียวฉางหนึ่งหมอบนอนอยู่บนเตียงมองเขา ดวงตาดำเป็นประกาย พูดว่า

"ข้ายังไม่เคยเห็นเหตุการณ์ใหญ่เช่นนี้มาก่อนเลย"

เส้นเสวียนดูเหมือนไม่พอใจกับคำตอบนี้ ชันขาข้างหนึ่งขึ้นซ้ำๆ มือขวายันหัวเข้าพูดว่า "องค์หญิงใหญ่ยังจำตอนที่กระหม่อมสอนกระบวนท่าป้องกันตัวได้หรือไม่ กระหม่อมเคยเตือนสิ่งใดกับองค์หญิงใหญ่เอาไว้"

เซียวฉางหิงย่นคิหนึ่งรอบ ก่อนตอบว่า "อย่าเชื่อใจผู้ใดง่าย ๆ"

"ถูกต้อง บนโลกนี้นอกจากองค์หญิงใหญ่เองแล้ว ทุกคนล้วนเชื่อไม่ได้ องค์หญิงใหญ่เชื่อใจกระหม่อมเกินไปแล้ว" เส้นเสวียนมุขปากยกยิ้ม แต่สายตากลับจริงจังอย่างเห็นความคาดหมาย เอ่ยอย่างซ้ำๆ ว่า "ความแข็งแกร่งที่กระหม่อมมีได้มาจากการที่กระหม่อมรู้จักเลือกมาทั้งไป มากกว่าผู้อื่นเท่านั้น"

"หมายความว่าอย่างไร"

"ผู้ที่ประสบความสำเร็จล้วนรู้จักการสังหารคนที่ควรฆ่า ทั้งคนที่ควรทิ้ง จึงจะนั่งอยู่บนแท่นสูงที่สร้างด้วยกระดูกขาวมากมายนี้ได้ องค์หญิงใหญ่ ข้าเรียว่อมต้องเข้าใจในสักวัน"

ในดวงตาของเขาที่ซ่อนความมืดมนเอาไว้สะท้อนประกายดาบเย็นเยือก รวากับกลิ่นคื่นสุรูปลักษณะของเขาที่เต็มไปด้วยกลิ่นคาวเลือด ทว่าร่างในวันที่นางออกเรือน ก่อนการศึกวุ่นวายจะมาถึง เส้นเสวียนมักจะดูมีบาร์มีและแข็งแกร่งเช่นนี้เสมอ เหมือนกับยืนอยู่เหนือคนนับหมื่น ปล่อยให้คนทั้งโลกแหงนมองด้วยท่าทางของปลวกมด

เซียวฉางหิงครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก็เกิดความคิดหนึ่งวาดผ่านในศีรษะ

นางลุกนั่งทันที เอ่ยอย่างจริงจังว่า "การบุขามบุรุษพัชร์ยี่ปลายเดือนนี้ ข้าจะเดินทางไปพร้อมกับท่าน"

เส้นเสวียนเหมือนคาดไว้แล้วว่าจะเป็นเช่นนี้ จึงไม่เอ่ยความเห็นใด

เพียงเอ่ยถามว่า "นั่นเป็นการเดินทางที่อันตราย องค์หญิงใหญ่ทรงคิดดีแล้วหรือ"

"การบุชามุรพกษัตริย์มีหลุมพรางมากมาย ถึงแม้จะอันตรายจริง แต่ข้าอยู่ที่นี้จะอันตรายยิ่งกว่า" เซียวฉางหนึ่งหยุดไปครู่หนึ่งจึงเอ่ยวิเคราะห์ต่อว่า "สำนักบุรพาในฐานะชั้นที่ติดตามโอรสสวรรค์ ตอณบุชามุรพกษัตริย์ย่อมต้องออกไปร่วมพิธีทุกคน เช่นนั้นภายในสำนักบุรพาจะกลายเป็นสถานที่ที่มีการคุ่มกันน้อยที่สุดในเมืองหลวง ข้าเป็นคนที่ไม่มีความแค้นแต่จะมัดใจอยู่ที่นี้ อันตรายนั้นไม่ว่า ยังเป็นไปได้มากกว่าจะกลายเป็นภาระของท่าน แต่หากกลับตัวหนักขึ้น ย่อมต้องตกอยู่ในการควบคุมของไทเฮา คิดไปคิดมา มีเพียงติดตามท่านไปจึงจะปลอดภัยที่สุด"

ประกายในดวงตาเส้นเสวียนสั้นไหว กล่าวด้วยรอยยิ้มว่า "องค์หญิงใหญ่เจตนิยพลาดเช่นนี้ตั้งแต่เมื่อใด"

"ท่านอย่าหัวเราะเยาะข้าเลย" เซียวฉางหนึ่งสวมเสื้อคลุมกับรองเท้าเสร็จแล้วก็ลงจากเตียงเดินมาคุกเข่านั่งลงข้างกายเส้นเสวียน "แล้วท่านควรทำเช่นไร"

เส้นเสวียนนิ่งเงียบไปครู่หนึ่งจึงหยิบดาบข้างอีกเล่มขึ้นมาเขັดพูดอย่างไม่ใส่ใจว่า "ถึงตอนนั้นองค์หญิงใหญ่ประทับไปกับบรรดาพระที่นั่งของฝ่าบาท ในเวลาจำเป็นต้องป้องกันตัวท่านเองให้ดี"

"ข้าถามว่าตัวท่านเองควรทำเช่นไร"

เส้นเสวียนไม่ได้พูดอะไร

ผ่านไปครู่ใหญ่เขาจึงชันดาขึ้น ในดวงตามีความเย็นชาวาดผ่านพูดเสียงเข้มว่า "องค์หญิงใหญ่อย่าได้ทรงกังวล ไม่ว่าจะเป็นดาบจากที่แจ้งหรือธนูในที่ลับ กระหม่อมไม่เคยพ่ายแพ้มาก่อน"

คำพูดประโยคนี้ออกมาอย่างหนักแน่น

ลมพัดบานหน้าต่างยับเกิดเป็นเสียงเบาๆ แสงแดดอบอุ่นลอดผ่าน
กิ่งไม้ที่มีหิมะทับถมสดแสงผ่านฉลุหน้าต่างเข้ามากระทบบนตัว
เสื้อขาวหนึ่ง ทำให้ขนตาของนางเปล่งประกาย

นางหันหน้ามองเส้นเสวียน เผยริมฝีปาก จากนั้นก็ถามอย่าง
สงบนิ่งว่า "หลังจากการบูชาบูรพกษัตริย์ พวกเราจะคุยกันดีๆ สักครา
ได้หรือไม่"

มือที่กำลังเช็ดตาของเส้นเสวียนชะงักไป เธอถามว่า "คุยตอนนี้
ไม่ได้หรือไม่"

"ตอนนี้ไม่ได้" เสื้อขาวหนึ่งหรีดตา ลูกตาถูกแสงแดดลำนึ่งส่อง
จนเป็นสีอำพัน เหมือนแมงกระดองเต่าที่ยังทะนงตัวนั้นยิ่งนัก นางเพ้อคาง
เอ่ยว่า "ศึกใหญ่ใกล้เข้ามา จะว่าอุ่นใจไม่ได้ รอให้พวกเรากลับมาอย่าง
ปลอดภัย ข้าจะมอบทุกอย่างให้แก่ท่าน"

34

เพราะฮองเต๋นน้อยจะทำการแต่งตั้งฮองเฮาที่ศาลบุรพกษัตริย์ทำให้การบูชาบุรพกษัตริย์ครั้งนี้ยิ่งใหญ่อย่างหาได้ยาก

วันบูชาใหญ่ ท้องฟ้ามีแสงสลัว แสงสีครามอ่อนค่อยๆ สว่างจากขอบฟ้า สาดส่องไปบนหิมะหนาที่บียังไม่จางหายชั่วข้ามคืนในเมืองหลวง อาคารสูงตระหง่าน กำแพงแดงกระเบื้องดำ ธงมังกรสีดำปักล้อมรอบโบกสะบัดท่ามกลางลมหนาวที่พัดแรง มาพร้อมกับเสียงแตรและกลองที่ตั้งกึกก้องยาวนาน ประตุน้ำของศาลบุรพกษัตริย์ถูกบุรุษร่างกำยำหลายคนผลักเปิดออกอย่างช้าๆ จากนั้นเส้นเสียนในชุดหมั่งเผาสีขาวเลื่อมเงินก็ชี้นำมาถึงอย่างสง่างาม ข้างหลังติดตามมาด้วยเจ้าหน้าที่ราวร้อยคนใส่หมวกทรงแหลม สวมชุดอุ้มน้ำตาลลายพื่น

เหล่าเจ้าหน้าที่สำนักบุรพาทยอยกันเข้ามาเรียงแถวบนทางเดินใหญ่ของศาลบุรพกษัตริย์อย่างรวดเร็ว จากนั้นจึงเป็นหัวหน้าจ้าวจื้อนำองครักษ์เสื้อแพร

เข้าประตูมาเพื่อเปิดทาง หลังจากขบวนองครักษ์เสื่อแพรเป็นรถมังกร พระที่นั่งของฮ่องเต้รวมถึงรถหงส์พระที่นั่งของไทเฮาและว่าที่ฮ่องเฮา นั่งร่วมกัน

สำนักบูรพาองอาจนำเกรงขาม องครักษ์เสื่อแพรส่งฝ่าเผย รถมังกร พระที่นั่งส่งงามสวยหรู ขบวนบูชาใหญ่ต่อกันราวมังกรตัวยาวในทันใด เดินต่อกันไม่สิ้นสุดอยู่นาน หลังรถมังกรพระที่นั่งมีชั้นที่กับนางกำนัล สามสิบหกคนถือพระกลด ยกเครื่องบูชา ถัดไปด้านหลังเป็นขบวนของ เหล่าขุนนางและรถม้าของเหล่าองค์หญิงใหญ่

เชียวฉางหนึ่งพลิกเปิดม่านรถมองออกไปข้างนอกแวบหนึ่ง สุดลมหายใจลึกเอาอากาศเย็นสดชื่นเข้าสู่ร่างกายเอือกหนึ่งก่อนพูดว่า "ถึงแล้ว"

ขณะที่นางพูด รถม้าก็เคลื่อนผ่านเจ้าหน้าที่สำนักบูรพาที่ยืนแถวตรง อยู่ข้างทาง เส้นเสวียนในชุดห่มงาเผือกขาวเลื่อมเงินสวมเสื้อคลุมสีดำ จีบดาบชื่ออยู่บนหลังม้ากำลังก้มมองนางอย่างเงิบๆ

สายตาของทั้งสองประสานกันเพียงช่วงสั้นๆ เชียวฉางหนึ่งเห็น พลั้งที่ทำให้รู้สึกจิตใจสงบจากในดวงตาของเส้นเสวียน ทว่ายังไม่ทันได้ ทักทาย เส้นเสวียนก็หันหัวม้า พูดเสียงเข้มว่า "รับเสด็จฝ่าบาทลงจากรถ"

เชียวฉางหนึ่งจำต้องเลื่อนสายตากลับมาอย่างอาวรณ พยายาม อย่างยิ่งในการตั้งสมาธิไปที่พิธีบูชา

ขบวนบูชาเดินผ่านประตูหน้าแล้วเข้าชุมประตูอีกชั้น จนมาถึง บริเวณที่ตั้งกระถางรูป รถพระที่นั่งเคลื่อนต่อไปข้างหน้าไม่ได้อีก ฮ่องเต้ จึงจำต้องลงจากรถมาเดินเท้า เพื่อจุดไฟในกระถางรูปด้วยตนเองและ ท่องคำบูชา

รจนรภม้าจอดสนิท เสียงแตรที่กังวานก็ดังขึ้นอีกครั้ง เชี่ยวฉางหนึ่ง
จัดแขนเสื้อปักดินเงินดินทองของตนแล้วโน้มตัวลุกขึ้นช้าๆ จับแขนของ
ชยาลวีเดินลงจากรถม้า

ท้องฟ้าเพิ่งเริ่มสาง แสงรุ่งอรุณทะลุผ่านความมืดในพริบตา รวากับ
ม่านสีทองพัดผ่านหิมะขาว ส่งแสงให้เมืองหลวงที่น้ำเกรงขาม ทอแสง
ลงบนชุดแดงงามวิจิตรของเชียวฉางหนึ่งจนสว่างเจิดจ้า

ฟ้าดินไร้ขอบเขต จักรวาลกว้างไกล ยืนอยู่ตรงนี้จะรู้สึกเพียงว่า
สิ่งมีชีวิตทั้งหลายเป็นดั่งน้ำหนึ่งหยดในมหาสมุทร

วันนี้ที่ฮ่องเต้น้อยสวมใส่คือชุดเหมือนผู้ที่นำเกรงขาม ร่างกายที่ดู
ผอมบางยืนอยู่หน้าขบวนเหล่าขุนนาง เหมือนหยาดน้ำหนึ่งที่สามารถหักได้
ทุกเมื่อ เขาเดินไปโน้มตัวตรงรถหงส์พระที่นั่ง เชิญไทเฮาที่วาระการหลังม่าน
ผู้นั้นออกมาอย่างนอบน้อม รวมถึงว่าที่ฮ่องเฮาที่งดงามและแข็งแกร่ง

ระยะห่างออกไปราวสิบจั้ง เชียวฉางหนึ่งรับรู้ได้ถึงความตื่นเต้นของ
น้องชายแท้ๆ ได้อย่างชัดเจน มือสั่นเทาของเขาที่กุมมือของเหลียงไยวหรง
เอาไว้ คงตื่นเต้นจนในฝ่ามือมีเหงื่อผุดไปหมดแล้วกระมัง

ตรงกันข้าม เหลียงไยวหรงที่ใกล้จะขึ้นเป็นฮ่องเฮาก็กลับเปิดเผยกว่ามาก
นางสวมชุดหงส์พร้อมเครื่องประดับงดงามก้าวอย่างเบาเท้าและสงบนิ่ง
ขึ้นบนแท่นสูงที่ตั้งกระถางรูปเคียงข้างฮ่องเต้ รวกับการเป็นฮ่องเฮา
มารดาแห่งแผ่นดินเป็นเพียงภารกิจหนึ่งที่นางต้องดำเนินการเท่านั้น

เชียวฉวนยืนอยู่กลางลมหนาวเย็นเยือก อ่านคำบูชาด้วยเสียงดัง
กึกก้อง หลังคำบูชาที่ยาวเหยียดก็เป็นพิธีการแต่งตั้งที่ยิบย่อยลงมา

หัวใจของเชียวฉางหนึ่งไม่อยู่ที่พิธีการแต่งตั้งฮ่องเฮาแล้ว นางมอง
รอบข้างอย่างเงิบๆ ลองหาร่องรอยอันตรายบางอย่างจากสีหน้าของ

ไทเฮากับคนในหน่วยองค์กรฯ เสือแพรว ทว่ากลับไม่เจอความผิดปกติใดเลย

จากนั้นเหล่าขุนนางก็เดินตามฮ่องเต้สองเฮาบิดาและมารดาของแผ่นดินเข้าตำหนักหลักเพื่อบูชาป้ายวิญญาณบรรพชนสกุลเซียว พิธีการดำเนินไปอย่างมีระเบียบแบบแผน หัวใจของเซียวฉางหนึ่งตึงเครียดจนถึงขีดสุด

ตำหนักหลักของศาลบูรพกษัตริย์ถูกปิดกั้นหมดทุกด้านไว้ซึ่งทางออก เป็นสถานที่ที่ชุ่มใจดีที่สุดที่สุด หากองค์กรฯ เสือแพรวใจมื่ออย่างฉับพลัน ไข่มือนธนูล้อมตำหนักหลัก ทุกคนต่างเป็นเหมือนตะพานในไ้ที่ไร้หนทางหลบหนี ได้แต่ปล่อยให้ผู้อื่นฆ่าแกงตามใจชอบ...

ทว่าจนกระทั่งสิ้นสุดการบูชา ศักใหญ่ที่คาดไว้ก็ยังไม่มาถึง ทุกอย่างสงบนิ่งเกินไป สงบนิ่งจนทำให้นางรู้สึกหวาดกลัว "นี่มันเรื่องอะไรกันแน่" บรรณม่าที่กลับสำนักบูรพา เซียวฉางหนึ่งขมวดคิ้วแน่น กำลังครุ่นคิดทว่าไร้ซึ่งคำตอบ

หรือไทเฮาจะล้มเลิกแผนการแล้ว

แต่ความไม่สบายใจราวๆ ในใจนั้นมาจากที่ใดกัน

ขณะที่นางกำลังคิดอยู่ ซยาลวี่ที่อยู่นอกรถม้าพลันพลิกเปิดม่านรถพูดเสียงดังตัดบทความคิดของนาง "องค์หญิงใหญ่ หัวหน้าหน่วยหลินขอพบพะคะ"

หลินฮวน?

เซียวฉางหนึ่งดวงตาเป็นประกาย รีบนั่งตัวตรงเอ่ยว่า "ให้เขาเข้ามาเถอะ"

สิ้นเสียงนาง หลินฮวนในชุดอู่เผาก็เหมือนห่านป่าที่ร่อนลงพื้นอย่าง

งดงาม กระโดดเข้ารถม้าของเซียวฉางหนึ่งอย่างแผ่วเบา แล้วนั่งลงข้างกายนางอย่างเป็นธรรมชาติ

ทั้งสองจ้องตากันพักใหญ่ หลินฮวนเหมือนนี่อะไรขึ้นได้ทันใด พุดอธิบายว่า "ได้เฝ้าผู้บัญชาการให้ช้าน้อยมาขอรับ"

เซียวฉางหนึ่งถามอย่างสงสัยว่า "เขา...ไม่ได้ให้เจ้านำความอันใดมาถ่ายทอดบ้างเลยหรือ"

หลินฮวนส่ายหน้า จ้องขนมพุทราบนโต๊ะตรงหน้านางแล้วลอบกลืนน้ำลายอีกหนึ่ง

เซียวฉางหนึ่งถามอีกว่า "ทางด้านองครักษ์เสื้อแพรมีความเคลื่อนไหวอะไรหรือไม่"

หลินฮวนกะพริบตา สีหน้างุนงง

"ช่างเถอะ เจ้ากินสิ ขนมนี้ให้เจ้า" เซียวฉางหนึ่งถอนใจเอือกหนึ่ง ยืนโน้มมือออกไปอย่างจงใจ เลื่อนจานใส่ขนมพุทราไปตรงหน้าหลินฮวน

หลินฮวนลังเลอยู่ครู่หนึ่ง สุดท้ายยังคงต้านทานความยั่วยวนของรสอร่อยเปรี้ยวอมหวานของขนมพุทราไม่ได้ หลังจากใช้สายตาขออนุญาต เซียวฉางหนึ่งแล้วก็หยิบขนมเบ๊องหน้าขึ้นหนึ่งเข้าปากอย่างระมัดระวัง เขามีความสุขจนสองตาสีเหลืองเป็นรูปพระจันทร์เสี้ยว

เซียวฉางหนึ่งเห็นท่าทางนี้ของหลินฮวน ความอึดครึ้มในใจก็จางหายไปไม่น้อย นางพลิกเปิดม่านไปร่งพยายามมองไปข้างหน้า เห็นภาพถนนเลื่อนไปข้างหลัง สิ่งปลูกสร้างของสำนักบูรพาปรากฏขึ้นราวๆ

"ถึงเขตของสำนักบูรพาแล้ว ไทเฮาคงไม่ลงมืออะไรอีกแล้ว..."

ทว่ายังไม่ทันกล่าวคำจบก็ได้ยินเสียงดังตูมสนั่นฟ้าดิน พื้นดินทั่วเมืองหลวงสั่นสะเทือนติดต่อกันสามครา

แทบจะในเวลาเดียวกัน หลินฮวนไม่เหลือความที่มึนทึบเหมือนเด็กน้อยอีก สายตาดุดันเย็นเยือกขึ้นมาทันใด เขาชักดาบออกจากฝักด้วยการตอบสนองที่ว่องไว พุ่งออกไปนอกตัวรถ

เชียวฉางหนิงไม่ทันระวังถูกเสียงครืนดังสนั่นนี้ทำให้หงายไปด้านหลัง หน้าผากชนเข้ากับผนังรถม้า ภาพตรงหน้าดำมืดไปทันที่ หลังมีนั่งอยู่ครู่หนึ่งก็ได้ยินเสียงตะโกนโวยวายเข้ามาในหูราวน้ำทะเล นางผืนนั่งตัวตรงเอ่ยอย่างงุนงงว่า "กะ...เกิดอะไรขึ้น"

หลินฮวนย้อนกลับมาแล้ว มือของเขาถือดาบที่ชักออกจากฝัก นิ่งลงข้างกายเชียวฉางหนิง เอ่ยด้วยท่าทางจริงจังว่า "องค์รักษ์เสื้อแพรฝั่งดินระเบิดไว้ที่สำนักบูรพา เมื่อครู่เกิดระเบิดขึ้น ในหน่วยไฟไหม้แล้วขอรับ"

"อะไรนะ" เชียวฉางหนิงตกใจอย่างยิ่ง นางคิดไม่ถึงเลยว่าไทเฮาไม่ได้เลือกลงมือในตอนทำพิธีบูชา แต่เป็นระหว่างทางกลับสำนักบูรพา จูโจมตตอนที่สำนักบูรพามีการป้องกันหละหลวมที่สุดโดยไม่ให้ตั้งตัว!

"แล้วเส้นเสียนเล่า เขาเป็นเช่นไรบ้าง" เชียวฉางหนิงไม่สนใจหน้าผากที่รู้สึกเจ็บเล็กน้อยของตน นางพยายามลุกขึ้นเพื่อจะลงจากรถ แต่ถูกหลินฮวนขวางเอาไว้

"ได้เท่าผู้บัญชาการนำคนที่เหลือไปรับมือกับฮั่วจื้อแล้วขอรับ" หลินฮวนกอดตัวนางลงนั่งบนเบาะปักลายดีแล้วจึงพูดอย่างจริงจังว่า "ฮูหยินอย่าเคลื่อนไหวส่งเดช เวลานี้ข้างนอกอันตรายมากนะขอรับ"

เพ็งลั่นเสียงพูด ในกลุ่มคนที่วุ่นวายพลันมีเสียงตะโกนของเหลียงไทเฮาดังลอยมา "คนที่เส้นเสียนผู้บัญชาการสำนักบูรพาติดปองร้ายฮ่องเต้กับฮองเฮา! ทหาร จับตัวเขามาให้ข้า!"

หลังคำพูดนี้ดังขึ้น ราวกับมีพายุหมุน ทำให้เกิดคลื่นใหญ่หลายพันชั้น

เสียงฝีเท้ามาดังขึ้น เหมือนเขี้ยวฉวางหนึ่งได้ยินเสียงของเส้นเสวียน ลอยมาราวๆ แต่กลับถูกเสียงผู้คนที่ตั้งอื้ออึงกลบ ฟังได้ไม่ชัดเจน...

"เขาพูดอะไรปล่อยข้าลงไป! ข้าเป็นพี่สาวแท้ๆ ของฝ่าบาท ข้าเป็นพยาน ได้ว่าเขาไม่มีใจคิดคดทรยศ!" นางลุกขึ้นอย่างตกใจ ทว่ายังไม่ทันได้ ออกจากกรมภ์ก็เห็นธนูดอกหนึ่งลอยแหวกอากาศทะลุผนังรถม้าปักลง ตรงข้างเท้าของนาง

เสียงดาบกระบี่ฟันกันดังขึ้นรอบด้าน ชายาลวี่ร้องตกใจ เสียงร้องให้ ดังมาพร้อมกับตะโกนว่า "องค์หญิงใหญ่! อย่าออกมาเพคะ องค์หญิงใหญ่! ข้างนอกฆ่าฟันกันแล้วเพคะ!"

เขี้ยวฉวางหนึ่งตกใจ จากนั้นก็ทรุดนั่งลงในรถอย่างหมดแรง เอ่ย พิมพ์ว่า "เปิดศึกกัน...แล้วหรือ"

หลินฮวนใช้ปลายดาบพลิกเปิดม่านรถ มองออกไปข้างนอกปราดหนึ่ง พยักหน้าแล้วตอบว่า "สู้กันแล้ว"

"ไม่ ข้าจะไปเพิ่มความวุ่นวายให้เขาไม่ได้ เส้นเสวียนเคยพูดว่า 'ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ข้าต้องปกป้องตนเองให้ดี' เขี้ยวฉวางหนึ่งหายใจลึก หลายรอบ บังคับตนเองให้สงบสติแล้วถามเสียงสั้นว่า "เส้นเสวียนนำ กำลังคนติดตามไปเท่าใด"

หลินฮวนพูดว่า "มีคนของฟางจู่จี้กับเจียงเซ่ออยู่ น่าจะราวครึ่งหนึ่งของทั้งสำนักบูรพา คนของข้าน้อยอยู่ข้างกายฮวนยิ่นทั้งหมด ส่วน หัวหน้าหน่วยอยู่เฝ้าระวังสำนักบูรพา แต่เมื่อครู่ภายในสำนักบูรพา เกิดระเบิด ยังไม่มีข่าวคราวของเขา ไม่รู้ว่าเป็นหรือตาย"

กำลังคนครึ่งหนึ่งที่ว่านั้นมีเพียงไม่กี่ร้อยคน ส่วนองค์กรซี่เสือแพรว หากตัดกองปราบฝ่ายเหนือของเยวี่ยเหยาออกยังมีคนมากถึงสามพันคน!

ต่อให้เส้นเสวียนมีความแข็งแกร่งห้าวหาญเพียงใด แต่ตัวเขาจะสู้กับ
คู่ต่อสู้ที่มีกำลังทหารมากกว่าหลายเท่าได้อย่างไร

คิดถึงตรงนี้เสวียนหงิงก็มีแววตาเคร่งเครียด เอ่ยว่า "เสวียนหลินจื่อ
เจ้าไม่ต้องสนใจข้า รีบไปช่วยเส้นเสวียน!"

หลินฮวนไม่ขยับเขยื้อน

"หลินฮวน!" นางเน้นเสียงพูดหนักแน่นขึ้น "ข้าขอใช้ฐานะฮูหยิน
ผู้บัญชาการสั่งเจ้า!"

"คงจะไม่ได้ขอรับ ข้าน้อยฟังเพียงคำสั่งของผู้บัญชาการเท่านั้น"
หลินฮวนเบิกตาโต เอ่ยอย่างช้าๆ ว่า "คำสั่งของผู้บัญชาการคือให้ข้าน้อย
คุ้มกันท่านให้ดี แม้ตายก็ต้องคุ้มกันท่านเอาไว้ให้ดี"

"เจ้า..."

"ฮู ฮูหยินอย่าพูดอะไร มีคนมาแล้ว"

หลินฮวนหันหน้าไปทันที แวตตาเย็นเยือกดูดันไม่เหมือนยามปกติ
จับจ้องที่นอกม่านรถม้า ห้านิ้วคลายออกช้าๆ แล้วกำแน่น จับด้ามมีดเอาไว้

ทางด้านสำนักบุรพา ควันไฟพวยพุ่งหนาที่บ กลางอากาศเต็มไปด้วย
กลิ่นดินปืนเคล้ากลิ่นไหม้ของตัวเรื้อน เปลวไฟลุกสูงท่วมฟ้ากลิ่นกิน
ทุกอย่าง คูเมืองที่อยู่หน้าประตูตงหวา บนทางแคบเล็ก เจ้าหน้าที่สำนักบุรพา
ห้าร้อยกว่าคนถือดาบกระบี่ รับมือกับองครักษ์เสื้อแพรสามพันคนที่
อัดแน่นอยู่ฝั่งตรงข้ามคูเมือง

ฮั่วจื่อสมมุติแพร่เพยอวี่ มือถือดาบชีวซุน ยืนอยู่บนหลังม้าสูงใหญ่
เขามองเส้นเสวียนจากที่ไกล พูดเสียงเข้มว่า "ชั้นที่กบฏเรื่องอำนาจจะทำตัว
ดุจเมฆลอยบังตะวัน ประจบฮ่องเต้ ก่อความวุ่นวาย เส้นเสวียน บัดนี้

สำนักบูรพาถูกทำลาย อำนาจใหญ่ของเจ้าหมดลงแล้ว เหตุใดต้องทำตัวเป็นตักแตนยื่นแขนขวางรถ* เล่า!"

เส้นเสวียนเข้ตรอยเลือดที่ติดบนหน้าตอนสู้กันซูลมนอย่างสงบนิ่ง เขาคดหัวคิ้วลงต่ำ แววตาเย็นเยือกราวกับหิมะน้ำค้างแข็ง แค้นเสียงหัวเราะเยาะแล้วตอบกลับว่า "ความสามารถน้อยแต่พุดมากเสียจริง"

ฮั่วจื้อซมวดคิ้ว ยกมือเป็นสัญญาณ "ไม่ว่าเป็นหรือตาย จับเขาให้ได้!"

เส้นเสวียนยกมือขึ้นในเวลาเดียวกัน สั่งการว่า "ฟางอู๋จิ้ง!"

"ขอรับ!" ฟางอู๋จิ้งยิ้มอย่างน่ากลัว หรีดดวงตาที่เรียวยาวดงามพลางหยิบลูกเหล็กมีหนามหลายลูกออกจากอกเสื้อ เวลาเดียวกับที่องค์กรักซ์เสื้อแพรบุกเข้ามา เขาก็กระโดดลอยตัวพร้อมออกแรงโยนลูกเหล็กไปยังคนหลายสิบคนด้านหน้าที่บุกเข้ามาก่อน!

องค์กรักซ์เหล่านั้นเห็นว่าม็อวูธลับจึงยกดาบขึ้นขวางตามสัญชาตญาณ ผู้ใดจะคาดว่าพอลูกเหล็กมีหนามนั้นแต่ละลูกคมดาบก็จะเปิดออกเหมือนดินปืน...ไม่ใช่ สิ่งนี้น่ากลัวยิ่งกว่าดินปืนเสียอีก!

ที่แท่นนามแหลมที่โผล่ขึ้นมาหาที่บนลูกเหล็กไม่ใช่หนาม แต่เป็นธนูเหล็กขนาดเล็กหลายร้อยดอกที่เรียงกันแน่นหนา! พอลูกเหล็กถูกคมอาวุธปะทะ กลไกภายในจะเริ่มทำงาน หนามเหล็กจะแตกกระจายยิงออกไปทั่วทิศราวกับฝนธนู ยิ่งองค์กรักซ์เสื้อแพรที่อยู่ในรัศมีหลายจั้งล้มจนหมดในทันที!

"ข้าก่อนอย่าลืมนิ้วชี้สู่ม้า! หัวหน้าหน่วยมังกรครามของสำนักบูรพา เชี่ยวชาญอาวุธลับ ทุกคนอย่าเข้าใกล้!" ฮั่วจื้อเอ่ยเสียงดัง ไม่ช้าก็ปรับกลวิธี "มือธนูเตรียมพร้อม! ยิ่งคนผู้นี้ให้ตายก่อน!"

* ตักแตนยื่นแขนขวางรถ อุปมาว่าทำอะไรไม่ดูกำลังตัวเอง ทำเกินตัวจนเดือดร้อน

"ขอรับ!"

องครักษ์เสื้อแพรปรับรูปขบวนอย่างรวดเร็ว ทุกคนถอยหลังไป
สิบกว่าก้าว ส่วนมือธนูเข้ามาเติมเต็มส่วนที่ว่างลงอย่างรวดเร็ว ง้างธนู
ขึ้นไปยังเหล่าเจ้าหน้าที่สำนักบูรพาที่อยู่ห่างไปเพียงสะพานกัน

ฮั่วจื้อยกมือขึ้น ตะโกนเสียงดังว่า "ยิง..."

ยังไม่สิ้นเสียงพูด เขาพลันเห็นธนูปลายขนนกดอกหนึ่งทะลวง
อากาศด้วยแรงลมที่น่ากลัว ยิ่งตรงมาที่ฝ่ามือของฮั่วจื้อ! ภูมานตาของ
ฮั่วจื้อหดตัว รีบชักดาบฟันไปยังลูกธนูที่พุ่งเข้ามา ทว่ากลับทันแค่เพียง
ตัดปลายขนนกของธนู แต่หัวเหล็กยังคงเคลื่อนที่มาข้างหน้าตามเดิม
ปักเข้าที่อกซ้ายของฮั่วจื้อ!

ธนูดอกนั้นพุ่งมาด้วยแรงมหาศาล ใช่ว่าคนธรรมดาทั่วไปจะทำได้!
ฮั่วจื้อถูกแรงปะทะรุนแรงจนหงายเอนไปข้างหลัง ตกจากหลังม้า!

"ได้แก่ผู้บัญชาการ!"

"ในกลุ่มเจ้าหน้าที่สำนักบูรพามีมือธนูขึ้นเทพ! ทุกคนระวัง!"

องครักษ์เสื้อแพรรีบประคองฮั่วจื้อที่ตกจากหลังม้าขึ้นมา คนที่เมื่อครู่
ยังดูต้นเวลานี้มีความกลัวบ้างแล้ว ในกองทัพบกเกิดความโกลาหล

ฮั่วจื้อเผยสีหน้าอำมหิต ผลักทหารที่มาประคองเขาออก พลิกมือ
ดึงธนูครึ่งดอกนั้นทิ้ง แล้วหยิบแผ่นเหล็กกันหัวใจขึ้นหนึ่งทีเกือบจะถูกแทง
ทะลุออกมา หากไม่มีเจ้าสิ่งนี้ เขาคงไม่มีลมหายใจไปแล้ว

"เจี๋ยเซอ!" ฮั่วจื้อขบกราม แหวตาดุดันน่ากลัว กล้ามเนื้อข้างแก้ม
ขยับไม่หยุด พูดเสียงเหี้ยมว่า "การต่อสู้ที่ไร้ทางถอยหนีวันนี้ องครักษ์
เสื้อแพรกับสำนักบูรพาสามารถรอดชีวิตได้เพียงฝ่ายเดียว! นุก!"

"นุก!"

อีกฟากหนึ่งห่างไปเพียงหนึ่งถนนกั้นในเวลานี้รถม้าของเซียวฉางหิง มีน้ำหนักรัดทับทันใด จากนั้นพลังกระบี่ที่กล้าแกร่งก็ทะลวงอากาศเข้ามา ฟันหลังคารถม้าพลิกเปิดทั้งแผง แล้วถูกพลังกระแทกจนแหลกเป็นฝุ่นผง!

เซียวฉางหิงทันเห็นเพียงเงาร่างสีแดงร่างหนึ่งวาบผ่าน หลินฮวน ถูกกระแทกออกจากกรก ลิ้งตัวไปหลายตลบตกลงในร้านขายของชำ ข้างทาง

"หลินฮวน!"

เซียวฉางหิงตื่นตกใจมาก ขณะที่ชะโงกตัวออกมาจากรถม้าที่ แทบจะแหลกเป็นชิ้นก็เห็นหญิงสาวชุดแดงคนหนึ่งถือกระบี่ยืนอยู่ตรงหน้า เดินด้นลมมาทางนางอย่างช้าๆ

"โจรภิกษุสำนักบูรพาถูกฆ่าตายหมดแล้ว! ข้ารับบัญชาจากไทเฮา เดินทางมาช่วยองค์หญิงใหญ่ฉางหิงกลับวัง"

เหลียงไยว่หวงพูดหนึ่งประโยคก็ปลดเครื่องประดับที่น่ารำคาญ บนตัวออกหนึ่งชิ้น โยนมงกุฎหงส์ที่หุ่หุ่สวดยงามทิ้ง ปืนเงินที่ประดิษฐ์งดงามตกลงบนพื้น ชุดหงส์สูงค่าลอยไปตามลม เผยให้เห็นชุดอุ่เฝ้าที่มี แถบรัดข้อมืออยู่ภายใน...

ชุดหงส์สีแดงสดแขนเสื้อลอยพลิ้วราวกับผีเสื้อ นางโยนสิ่งที่ พันธนาการทุกอย่างทิ้ง แล้วยื่นถือกระบี่โดดเดี่ยวเหมือนจอมยุทธ์หญิง ผู้หนึ่ง มองหลินฮวนที่ป็นขึ้นจากซากสิ่งของอย่างสงบนิ่ง เอ่ยว่า "มอบ องค์หญิงใหญ่ฉางหิงให้ข้า ข้าจะเก็บศพสมบูรณของเจ้าเอาไว้"

退退退下 2
Tui Tui Tui Tui Xia 2

ท่าน... จงถอยไปเสีย! 2
บุ้ตึงหลิวหลี่ เขียน
เบป็นาคราช แปล

จำนวน 296 หน้า
ราคา 329 บาท

พิมพ์ครั้งที่ 1 มกราคม 2567

Published originally under the title of 《退退退下》(Tui Tui Tui Tui Xia)

Author © 布丁琉璃 (Bu Ding Liu Li)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2024 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3166-7

ภาพประกอบ 東方月

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.jamsai.com

editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

សរុប 329 ហត